

7/10

září - september
2010

ročník 80

Rozsévač Rozsievac

Časopis Bratrské jednoty baptistů

Časopis Bratskej jednoty baptistov

„.... abyste plně, se vší moudrostí
a duchovním pochopením
poznali jeho vůli.

Tak budete svým životem
dělat Pánu čest a stále se mu líbit,
ve všem ponesete ovoce
dobrých skutků,
budete růst v poznání Boha.“

Koloský 1,9-10

Svetová konferencia
baptistov na Havaji

Téma čísla
**Vzťahy
medzi generáciami**

Návštěva sboru na Svaté Heleně

Nejdříve několik poznámek k historii i současnosti. Před dvěma sty lety tvořil Dunaj v některých úsecích hranici mezi Osmanskou říší a Rakousko-Uherskem. Do této málo zabydlené hraniční oblasti se ve 20. letech 19. století přistěhovaly skupiny kolonistů z Čech. Nedaleko Dunaje, v hornaté oblasti Banátu, vzniklo 7 čistě českých vesnic. Mezi nimi i Svatá Helena. Nejdříve se Češi živili prací v lesích, později zemědělstvím i hornictvím. V každé vesnici byl také postaven kostel, ale na Svaté Heleně dva – římsko-katolický a evangelický, po I. světové válce také baptistická modlitebna. Ta je ovšem již

léta zavřena, protože byla pro rostoucí sbor těsná a baptistický sbor užívá dnes bývalý evangelický kostel i faru.

Po 2. světové válce asi polovina obyvatel z těchto českých vesnic vyslyšela výzvu k návratu do staré vlasti a usadila se v českém pohraničí. Baptisté ze Svaté Heleny založili sbor v Chebu. Pak následovalo období 40 let totality s omezenou možností kontaktů. Po roce 1990 došlo v těchto českých vesnicích k radikálním změnám. Těžkou ruční práci na poli začala nahrazovat technika, zvýšila se úroveň bydlení, ale ubývalo to nejcennější – lidé, a

to zejména mladí. Baptistický sbor na Svaté Heleně měl před 20 lety 180 členů a 100 dětí, dnes má 50 členů a kolem 15 dětí. Ti odstěhovali výrazně posílili sbory v Chebu, Žatci a Lovosicích.

Sbor na Svaté Heleně administrativně patří do Rumunské baptistické jednoty, ale srdcem je spojen spíše s baptisty v Česku. Český jazyk, Bible kralická, příbuzenské svazky a časté vzájemné návštěvy – to vše je silným poutem. Tak jsme spolu s manželkou vyjeli na začátku prázdnin navštívit naše bratry a sestry na Svaté Heleně. Tolik obohatili naši Jednotu, ale sami utrpěli velké ztráty na počtu. Ale nevzdávají to. Ve sboru stále funguje orchestr a pěvecký sbor, i když početně výrazně menší než kdysi. Byli jsme přijati velmi srdečně, radovali jsme se ze společného obecenství a mohl jsem třikrát posloužit slovem ve shromáždění. Kromě toho jsme navštívili několik rodin – kazatele Peka, dirigenta Mocka, starsího Eliáše a další. Sestry nemají svá pravidelná setkávání, jak jsme zvyklí v našich sborech v Česku, ale plně se do sborového života zapojují. Domluovali jsme také účast sester na příští konferenci OS, která bude v Litoměřicích. U svých hostitelů, rodiny Petra Hruzy, jsme obdivovali, že i při množství práce kolem hospodářství necítí stres, ale najdou si i dost času sednout si a popovídат. Jedno je jisté: chceme v budoucnu znova navštívit tento sbor. Bratři a sestry na Svaté Heleně oceňují každou návštěvu z Česka a vděčně vzpomínají na službu kazatelů, evangelistů i zpěváků v minulých letech.

Ale návštěva tohoto sboru se nemusí týkat jen příbuzných a kazatelů či jiných služebníků. Je to skvělá příležitost strávit dovolenou ve vesnickém prostředí velmi podobném tomu, co bylo u nás v době před kolektivizací. Je zde nádherná příroda, milí lidé, domluvíte se česky, dokonce v prodejnách můžete kupovat za české koruny. A mnozí to ví, proto se tyto české vesnice staly vyhledávanou turistickou destinací, my jsme během týdne potkali tři autobusy turistů z Česka. Řada z nich také přišla v neděli do baptistického kostela poslechnout si mandolínový orchestr a zpěváky, i když doma do kostela nechodí. Turisté většinou putují pěšky, případně i na kole od jedné české vesnice k druhé po dobře značené turistické trase. Na každé z těchto vesnic jsou v oknech

některých domů nabídky ubytování, nebo nabídky domácích produktů (sýr, med, povidla, slivovice). Ubytování je možné zajistit i předem přes internet, cestovní kancelář, nebo v baptistických rodinách přes jejich příbuzné v Česku. A zajistění dopravy je docela jednoduché. Kromě příležitostních zájezdů (např. CK Kudrna – Brno) celé léto zajistuje o víkendu dopravu Autodoprava Jozef Hruza tel. 777 277 339, email:

expreshruza@seznam.cz.

Vyjíždí ze Žatce a přistoupit je možné podle domluvy na trase Praha, Brno, případně i jinde. A pokud ještě váháte, jestli stojí za to navštívit tento zapadlý český ostrůvek, podívejte se na internet (Svatá Helena nebo Banát) a poznáte, kolik milých vzpomínek si odsud turisté odnáší. Třeba k nim budete patřit také vy.

Milan a Iva Kernovi

Obsah

Návštěva sboru na Svaté Helene (M. a I. Kernovi)	/2
Znova do školy (S. Baláž)	/3
Pújdeme spolu? (E. Titěrová)	/4
Ako žíť s rodičmi a nezblázníť sa? (šh)	/5
Postřeh z konference OS BJB v Bratislavě (J. Němečková)	/6
Prijímajte jeden druhého (D. Kralík)	/7
Svetový kongres baptistov (P. Kopčok)	/8
Božie evanjelium (sprac. P. Varga)	/9
Srdce promieneno Duchem Kristovým (P. Mečkovský)	/10
Nikdy neviš (M. Horáčková)	/11
Pozdrav zo Srbska (I. Dudková)	/12
Jak žijí sestry v Šumplerku (L. Jersáková)	/13
Čiel života (E. Pribulová)	/14
Variace na jedno téma (upr. E. Titěrová)	/15
Milosť vzájomného odpustenia a zmierenia (J. Szöllősi)	/16
Vyhľásenie Cirkevného zboru BJB	/17
Bratislava-Palisády a Cirkevného zboru BJB	/18
Bratislava-Viera o ukončení roztržky a vzájomnom zmierení	/19
Život v službe (rodina Králová)	/20
Radost v Bratislave na Palisádoch (-js)	
Nový predseda Svetovej baptistickej aliancie na obdobie rokov 2010 - 2015 (P. Kopčok)	
Jak byt dobrým rodičom	
Aktuální informace o pomocí VV BJB postiženým povodňemi v severních Čechách (L. Šíp)	
Podporte Rozsievac	
85... k cíli běžím (D. Stehlík)	
Si blízko - báseň (M. Kondač)	

Časopis
Bratrské jednoty
baptistov v ČR
a Bratskej jednoty
baptistov v SR

Šéfredaktor Stanislav Krátký.

Zástupca šéfredaktora Vlastimil Pospišil.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová,
M. Horáčková, K. Kvačková, E. Pribulová, E. Titěrová,
J. Titěra, P. Varga

Grafická konцепcia časopisu
a prílohy ZRNIKO: Anton Vrana.

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová,
M. Horáčková, L. Uhrinová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:

Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2,
821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.

E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádzka desiatkrát do roka.

Cena výtlačku 1,35,- Euro, predplatné na rok
13,50,- Euro + poštovné pre domáčich (ČR a SR)
jednotlivých odberateľov 6,- Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27,- Euro na rok.

Bankové spojenie:

ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800,
var. symbol 911 840.

SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900,
var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:

Názov účtu: Rozsievac - časopis Brat.jed.baptistov

Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika

číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900

S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC

REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:

ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR,

Na Topolice 14, 140 00 Praha 4

SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súľovská 2, 821 05 Bratislava.

Uzávierka obsahu čísla 7/2010: 2. 9. 2010

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava

ISSN 023/6919 – MK SR 699/92

Znova do školy

Ked' sa povie september, väčšina ľudí začne mať trocha divný, možno až neprijemný pocit. Tento mesiac si okamžite spoja s koncom prázdnin a dovoleniek a zároveň so začiatkom nového školského roka. Obzvlášť deti ho nemajú radi. Ale nielen oni. Aj mnohí dospelí. Deti a študenti sa musia vrátiť do školských lavíc, k svojim bežným povinnostiam. Dospelí, rodičia, zas do práce. Skončila sa doba oddychu a krásneho „ničnerobenia“ – užívania si letných dní, času prázdnin a dovoleniek.

S tým, že deti idú do školy, je spojená aj určitá zmena. Ved' sa nevracajú do toho istého ročníka, z ktorého v júni odišli. Každý žiak postupuje o stupeň, ročník, triedu vyššie. Z prvákov sú druholáci, z druhákov tretiaci. A do školy prichádzajú aj noví prváci. Je to úplne normálne a prirodzené. Ide tu o prirodzený rast. Samozrejme, sú aj takí študenti, ktorí ďalej nepostúpia, ale prepadnú. Ostanú na tom istom stupni, v tom istom ročníku, ako boli minulý rok. A to nie preto, že by na to nemali roky, ale prosté preto, že celý rok zaháľali a učivu nevenovali dostatočnú pozornosť. Je to skutočne veľká hanba, a to nielen pre samotných študentov, ale aj pre ich rodičov.

O čo väčšia hanba je, ak niekto prepadne v Božej škole! Kolko je medzi nami takých kresťanov (nie som to náhodou aj ja?), ktorí niečo podobné zažívajú rok čo rok! Zostávajú stále na tej istej úrovni, vôbec nerastú, nepostupujú ďalej. A čo je najhoršie, vôbec to nevnímajú ako hanbu, resp. tragédiu a nesťastie ich života. Sú so svojím životom spokojní.

Božie slovo nás vyzýva k duchovnému rastu:

„Ako teraz narodené nemluvniatka túžte po duchovnom čistom mlieku, aby ste ním rástli na spasenie, kedže ste už okúsili, že Pán je dobrý“ (1Pt 2, 2 – 3). A ďalej nás Božie slovo varuje, aby sme neostali stále v prevej triede, alebo aby sme neboli tzv. večnými žiakmi, študentmi: „Lebo hoci ste po tolikom čase mali byť učiteľmi, zase potrebujete, aby vás niekto učil... znova potrebujete mlieko... Len dokonalým (vyučeným) patrí tvrdý pokrm, tým čo návykom majú vycvičené zmysly rozoznávať dobré a zlé“ (Žid 5, 12 – 14).

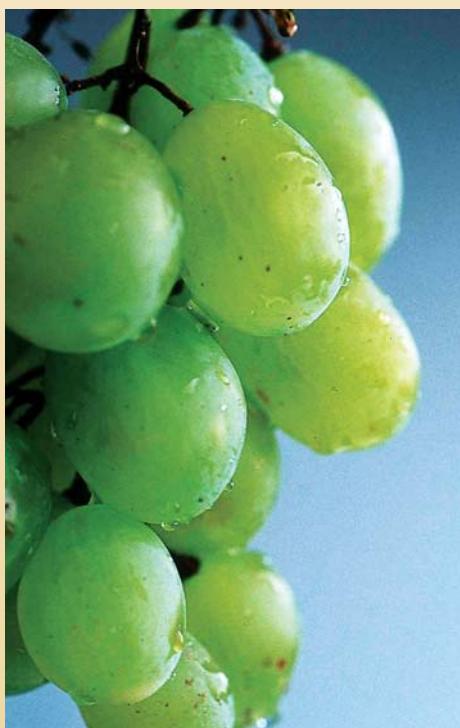
Ako sa to prejavuje v našom živote? Prejavuje sa to práve skrze ovocie, ktoré nesieme. Ap. Pavol hovorí: „...aby ste boli čistí a bez úhony na deň Kristov, naplnení ovocím spravodlivosti skrze Ježiša Krista na slávu a chválu Božiu“ (Fil 1, 10 – 11).

Ak kresťan prestane rásť, tak zdegeneruje, úplne zakrpatie. Stane sa neužitočným, a to aj napriek tomu, že mal tie najlepšie predpoklady (Božiu opateru a starostlivosť – Lk 13, 8) na to, aby prinášal hojné a dobré ovoce.

Čo popriať nám všetkým do nového školského roka?

Povedané slovami apoštola Pavla: „Kiež ste naplnení známostou Jeho vôľe vo všetkej múdrosti a duchovnej rozumnosti, aby ste chodili hodní Pána, na Jeho úplnú ľubosť, pinášajúc ovocie v každom dobrom skutku, rastúc v známosti Božej...“ (Kol 1, 9 – 10).

Stanislav Baláž

Půjdeme spolu?

Eva Titěrová

V každém vývojovém období společnosti je generační otázka živá. Vztahy mezi mladými a starými jsou poznamenány napětím, nedorozuměním. Kde hledat příčiny a jak najít cestu k řešení?

Mladí versus starší

Mladá a starší generace se liší od sebe, a to jak v oblasti fyzické, tak i v oblasti psychické. Mladý člověk je obratný, rychlý, hbitý, důvěřuje ve své síly, protože jich má dost. U staršího člověka je tomu právě naopak: sil, obratnosti, hbitosti ubývá. Kdybychom přirovnali život člověka k výstupu na horský hřeben, pak bychom viděli mladého člověka jako toho, který spěchá nedočkavě k cíli, v každém úseku cesty se zvědavě rozhlíží, čeká na něco nového, objevného. Život starého člověka můžeme přirovnat k sestupu z vrcholu do údolí, kdy je unavenější, jde pomaleji, nejednou se posadí, aby si odpočinul, nejednou je poznamenaný většími či menšími škrábanci.

Kdo je optimista?

Lišíme se nejen v oblasti tělesné, ale i v oblasti psychické – smyslením a pohledem na život. Mladí je vždy revoluční, chtělo by všechno rychle změnit, je přesvědčeno, že to, co bylo, nebylo dobré, s jejich generací že začnou lepší časy: jejich pohled je upřen do budoucnosti, jsou optimističtí, jsou plní energie a elánu, jejich orientace a dovednost v současném technickém světě je naplňuje sebevědomím. Naproti tomu starší lidé jsou střízliví, jsou pro zachování toho, co si prověřili životními zkušenostmi, třhnou k věcem, které dobře znají a které jim poskytují pocit bezpečí. Nejednou bývají pesimističtí. Žijí více vzpomínkami na minulost. Mají dojem právě opačný, než mladí – s jejich generací ty lepší časy končí.

Z čeho vzniká napětí?

Mladým lidem se zdají starí nevýkonné, zkostnatělí ve svých zkušenostech, neužiteční svými zkušenostmi. Staré lidi přehlížejí, někdy jsou necitelní v přístupu k nim. Často jim chybí cit pro potřeby a problémy druhých. Starým lidem se jeví dnešní mládež jako neukázněná, netaktní, bezohledná, sobecká.

Jen mít ten správný přístup...

Jak já jako starý člověk mám hledět na mladé lidi? S touto otázkou jsem byla konfrontována velmi záhy po nástupu do vedení Biblické školy v Olomouci. Protože škola je škola internátní, žili jsme v ní jako jedna velká rodina. Jací jsou dnešní mladí lidé? Chtěla jsem si udělat svůj vlastní názor, ničím neovlivněný. V době našeho působení na škole jsme měli ve své péči šedesát mladých lidí – tedy dostatečný počet, aby člověk mohl dospět k nějakému názoru. Tito mladí lidé byli z různých prostředí, z věřících i nevěřících rodin, z různých sborů, různě formováni, z různých koutů naší vlasti, z různých církví.

Společný jmenovatel je „jiní“.

A přece některé rysy se jevily jako společné všem. Některé mě překvapily pozitivně, jiné negativně. Není mým úmyslem uvádět nyní negativa a pozitiva, ale závěr: Dnešní mladí lidé jsou **j i n í**, jsou jiní svým chováním, smýšlením, postoji. Jinak se oblekají, zpívají jiné písni, mají jiný vztah k majetku, k využití volného času a tak bych mohla pokračovat. Společným jmenovatelem všeho by bylo „jiní“. A čím člověk dříve na to přijde, tím lépe pro něj i pro ostatní.

„Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“

Dříve než se dotknou vzájemné služby mladé a staré generace, chtěla bych obrátit pozornost k Božímu Slovu, které výrazně hovoří o tom, že Pán Bůh nedává přednost starým nebo mladým, že Boží zákony jsou stejné pro mladé i staré a jeho

příkazy věčně platné pro všechny. S přestoupením Božího zákona to Bůh bere vážně u mladých i u starých. Mladí není omluvou – mladí lidé se nemohou vymlouvat na to,

že se něčeho dopustili v mladické nerozvážnosti a staří nemohou reklamovat pro sebe prominutí viny vzhledem ke svému věku. Ani mladí ani starí nemůže být omluvou pro jakékoli přestoupení vůči Bohu.

Bůh nikomu nestraní. „Není totiž rozdílu. Všichni zhrešili a jsou daleko od Boží slávy...“ čteme v epištoli Rímanům. „Každý sám za sebe vydá počet Bohu.“ Ale nejen slova výstrahy se vztahují na všechny, mladé i staré, ale také ta, která ujišťuje o možnosti přijetí spasení pro všechny. „Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“

Vzájemná služba generací

Při mladých lidech oceňujeme jejich nadšení, rozlet. Jenže mladí není zásluha. V minulých letech jsme byli svědky adorace mladí: mladí vpřed, hledají se mladí perspektivní pracovní – určuje se jejich věk. Dobře to ilustruje jeden příběh: Mladý zajíc chtěl vědět, kdo je ten člověk, před kterým byl varován. Starý zkušený zajíc mu slíbil, že mu ho ukáže. Schovali se za kroví. Když šlo kolem dítě, ptal se malý zajíc, zda to je člověk. „Ne,“ odpověděl mu starý zajíc. „To teprve bude člověk.“ Potom šel po cestě starý člověk. „Je tohle člověk?“ zeptal se mladý zajíc. „Ne. To byl člověk“, poučoval jej starý zajíc. Teprve, když šel kolem rázně mladý myslivec s puškou na rameni, zašepthal starý zkušený zajíc: „Tak tohle je člověk.“ – Zdá se nám, že tato zkušenosť starého zajíce je sdílena naší společností, kdy pozornost je zaměřena na lidi v plné aktivní práci.

Všichni jednou zestárneme.

Jistěže mladí právě tak jako starí mají své nezaměnitelné poslání. **Mladí lidé** mohou být těmi, kteří vidí věci zcela nově, nezaslepeni provozní slepotou. Mohou upozornit na nedostatky a strhnout svým nadšením. Přednost **starých** spočívá v tom, že mají za sebou řadu životních zkušeností, prověřených praxí. Hodnotí věci s větším nadhledem a odstupem. Zkusili, že nejednou potřebovali potěšení, a proto umí potěšovat. Ví, že život není snadný, a proto bývají laskavější k druhým.

Tam, kde si staří lidé nevynucují uznání a poctu, bývají pozitivně překvapeni reakcí mladých. Staří by neměli zapomenout na svá bouřlivá léta a mladí by neměli zapomenout, že zestárnou rychleji, než si myslí. Staré námořní lodi, které vykonaly různé plavby, ale už nebyly schopné vyjízdět na šíré moře a čelit bouřkám, byly používány jako kaple pro námořníky. I starý člověk se může stát tím, u kterého se nejednou mladý člověk zastaví se svými otázkami a dostane na ně odpověď a ujištění o modlitební pomoci.

Nadějí církve je Ježíš.

Můj tatínek bydlel v Brně v domě modlitebny až nahore u půdy. Kolik mladých lidí vyšlapalo schody až nahoru, aby se mu svěřili se svými problémy, nebo prosili o odpověď na místa v Písmu, kterým nerozuměli. A když si ho Pán odvolal, jedna z časťí reakcí při rozhovoru se mnou byla: „Nejvíc budu postrádat to, že jsem s jistotou věděl (a), že je tu někdo, kdo za mne předstupuje v modlitbách před Boží trůn.“

Jedno upozornění: někdy se chybně říká v našem společenství, že mládež je budoucností a nadějí církve. To neodpovídá Božímu Slovu. Budoucností a nadějí církve je a zůstane jen Ježíš Kristus.

Půjdeme spolu – staří i mladí?

Společná cesta je uskutečnitelná, protože pro ni připravil Pán Bůh ty nejlepší podmínky. I přes rozdílnost věku můžeme jít a pracovat s otcem, protože jsme všichni závislí na Boží milosti a jeden druhého potřebujeme. A všichni potřebujeme Boží odpustění. Jde o to, abychom se **učili žít vedle sebe a snáseli se navzájem v lásce**. Tu potřebují jak mladí, tak staří.

Ještě jedno ohlédnutí na léta na Biblické škole v Olomouci. Přesvědčila jsem se o tom, že mladí lidé, ať byli z jakékoli rodiny, sociálního prostředí, církve či sboru – **všichni byli citliví na lásku**. A staří? Mladí lidé si ani neumí představit, co pro starého člověka znamená laskavý úsměv, laskavá slova, jakýkoli projev lásky mladých lidí.

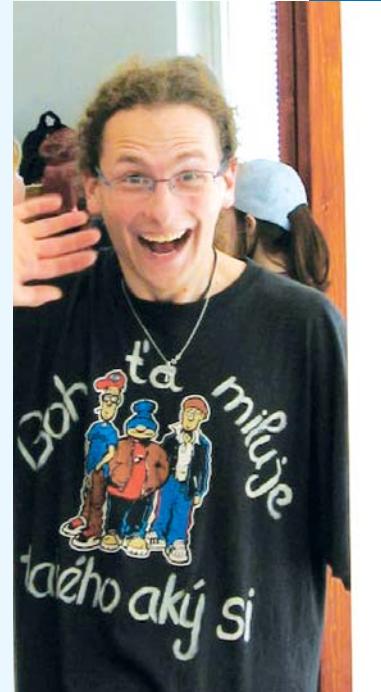
Láska je klíč k srdcím druhých.

Poslední verš Starého zákona mluví o tom, že „Hospodin obráti srdce otců k synům a srdce synů k otcům“ (Ma 3,24). To se stane tehdy, když budeme prostoupeni Boží láskou, budeme společně hledět na vůdce a dokonavatele naší víry a společně pracovat k jednomu cíli – a by Boží jméno bylo oslaveno!

Ako žiť s rodičmi a nezblázníť sa?

Zijete si vo svete, kde sú práve vaši rodičia hrdinami a vladármi. Sú umiestnení na prevysokom piedestáli obdivu a úcty. Znenazdajky zavírajú do tejto vašej krajiny búrkové mračná a chmáry, hromy okolo vás burácajú a vy zrazu „precitnete“. Kráľovská nablýskaná koruna odletí otcovi z hlavy nevedno kam a mamine zlaté šaty sa razom rozplynú. A vy tam len tak stojíte a neveriacky pozeráte. Tolká nedokonalosť! Prekáža vám na nich aj to, s čím ste predtým žili úplne spokojne. Bojujete so sebou, bojujete s nimi. Bud' je to otvorená vojna na šírych plánoch, alebo skrytá v zákopoch. Jedno či druhé, k pochode to nijako nepridáva. Nik nechce cívnuti. To najhoršie po čase prehrmí, potom sa hladina (náoko) ustáli. Už sme sa naučili spolu žiť. Teraz sme však deti väčšie a vyzrejšie. No hnev nás môže kedykolvek opäťovne zachvátiť. Avšak tentoraz sa nesprávajme ako páni sveta a snažme sa použiť tie najsilnejšie zbrane, aké máme k dispozícii. Nimi sú modlitba a Biblia. Boh vidí, čo prežívame, aké máme trápenia. Chce nám pomôcť. Najdôležitejšie je odpustenie (Mk 11, 25). Nečakajme, kým všetko zasa prehrmí, to môže zanechávať nepekné stopy a jazy. Rozprávajme sa s rodičmi, nech vedia, aký máme názor, ako veci vidíme my. Pretože často ide len o nedorozumenie. Znie to tak ľahko, však? Ale vieme, že nie je také ľahké prekonáť samých seba a urobit krok vpred, prekonať bariéru hrdosti, strachu, hnevu a mnohých ďalších osobných pocitov. Preto sa modlime a prosme Boha, aby nám pomohol zvládnúť všetky tieto veci. Potom sa určite nezbláznime a rodina bude vždy miestom, kde si oddýchneme a načerpáme novú silu pred každým vstupom do obrovského sveta.

šh

Postreh z konference OS BJB v Bratislavě

Ráda bych napsala párrádek o seminári „Jak přežít s teenagery (nebo raději česky: s pubertáky) a nezbláznit se“, ale nejdříve chci říct, že mě sesterské schůzky celkově velmi povzbudily a „namotivovaly“. Pravdu je, že když jsem dostala na výběr z témat seminářů, cítila jsem lehké zklamání, žádné téma mě zrovna „dvakrát“ neoslovilo.

Znáte to, patnáct let po svatbě - tím padlo: „Příprava na manželství“, do důchodu daleko - tím padlo: „Zestáli jsme spolu“, děti kolem deseti let, na jejich dospívání ještě nestíhám myslet, však to nějak dopadne. Nakonec jsem se rozhodla pro tento seminář s vizí, že se tedy do budoucna na pubertu teoreticky připravím.

Trošku překvapením pro mě bylo interaktivní vedení semináře Ester Kříškovou. Rozdělili jsme se na čtyři skupiny a každá skupina dostala jednu otázku, kterou jsme musely do úplného vyčerpání vypracovat.

Otzádky se týkaly nejen našeho dospívání, chyb, kterých se dopouštěli naši rodiče a tím pádem i my, ale i toho, jaké jsou současné problémy s dospíváním.

Bylo pro nás velmi zajímavé slyšet názory a zkušenosti ostatních. Ester každou otázku (téma) vždy pěkně uzavřela jak vlastními zkušenostmi, tak radami z Bible.

Co si z toho nejvíce pamatuji? Co jsem si „odnesla“? Opět hlavní myšlenku celé konference, která mě dost zastavila a úžasné se promítla do „mého vlastního“ semináře. „Ženy, podřízujte se svým mužům...“ Ef.5,21-25.

Když tohle dokážeme v plnosti aplikovat v našich životech již od začátku, od raného dětství našich dětí, bude našim dětem takové chování přirozené, a s pubertou nemůže být žádný závažný problém.

Nikdo z nás nemá patent na výchovu, tak proč se nedržet toho „ryzího“ a vyzkoušeného?

Ještě jednou moc děkuji jak Esterce, tak všem sestrám, které konferenci s velikou pečlivostí a láskou připravily.

J. Němečková, Lovosice

Prijímate jeden druhého

Darko Kraljik

Možno si mnohí z nás v týchto jesenných dňoch uvedomujeme pravdivosť slov piesne: "Rýchlosťou vtáka letí čas". Veru, skončili sa prázdniny, čas dovoleniek a oddychu je za nami, začal sa školský rok. Slniečné lúče už nie sú také horúce ako v lete, a najmä v noci už cítisť jesenný chlad. Niekedy sa takýto chlad vtiahne i do našich cirkevných zborov a do našich vzťahov, najmä tých medzigeneračných.

Vytvoria sa dve bojové línie: mladí versus starí. Čo s tým? K prekonaniu takého chladu v medzigeneračných vzťahoch vás chceme povzbudiť Božím slovom z Rim 15, 7: "Prijímate sa na vzájom, ako i Kristus nás prijal na slávu Božiu."

V tomto odseku Pavol hovorí o "silných" a "slabých" vo viere. Silní sú tí, ktorí sú duchovne silnejší, vyspelejší, majú viac smelosti a slobody v živote viery, sú upevnení vo viere. Slabí sú duchovne slabší, možno práve mladí v zbere, možno noví vo viere, ešte neupevnení, majú menej slobody v duchovnom živote.

Pozadie tohto slova tvorí predchádzajúca kapitola, kde sa okrem iného hovorí, aby sme prijímalí slabého brata medzi seba a nehádali sa s ním o jeho presvedčení (Rim 14, 1). Vtedy šlo o to, či sa smie jest mäso, ktoré bolo pôvodne pripravené pre obetovanie modlám a časť z neho sa predávala. Pavol hovorí, že ten, kto je duchovne silný a je takéto mäso, nech nesúdi toho, kto má s tým problém a je duchovne slabší a preto neje, lebo ho Boh prijal (Rim 14, 3). V oblastiach, ktoré v Písme nie sú označené za hriech, nemáme súdīť jeden druhého, ale navzájom sa prijímať. Pavol hovorí, že obe skupiny – silní vo viere i tí slabí vo viere – v zborovom spoločenstve potrebujú spolunažívať v Kristovej láske. Potrebujú prijímať jedni druhých a nie pohoršovať sa na tom druhom. Máme tak pred sebou vážnu výzvu Božieho slova, ktorú potrebujeme znova počuť uchom viery a aplikovať do života aj v oblasti medzigeneračných vzťahov. V čase, v ktorom žijeme, je toto slovo veľmi aktuálne. O čo tu vlastne ide?

1. Problém s priatím brata či sestry.

Slovo "prijímať" znamená uznáť toho druhého, uznáť jeho nároky, názory, postoje, dať mu slobodu, byť otvorený vzťahu naprieck tomu, že sestra či brat sú v niektorých veciach iní, snažiť sa im rozumieť, načúvať im a slúžiť im.

- Často nevieme prijímať tých, s ktorými v oblasti duchovného života nevieme celkom súhlasiť. Ak veci duchovného života inak prežívajú, inak vidia, nevieme ich prial.

- Nevieme priali druhých aj preto, že ich posudzujeme podľa vonkajšieho

zdania. Neraz v živote mladých ne-súhlasíme s ich vonkajším vzhľadom, účesom, oblečením, hudbou, ktorú počúvajú, spôsobom vonkajšej pobožnosti – sú proste iní a tejto odlišnosti sa bojíme. Často teda neprijíname ľudí, pretože naše prvé dojmy nám bránia priali ich. To platí rovnako pre starších aj pre mladých.

- Často prijíname ľudí v zborovom spoločenstve podľa toho, čo robia či nerobia alebo ako navonok pôsobia. V minulosti sa v cirkvi neraz robili zo-znamy toho, čo sa smie a čo nie, a podľa toho ľudí prijímalí alebo neprijímalí, hoci mnohé veci v zozname nemali nič spoločné s Písmom a boli len prejavom nejakej kultúry alebo spoločnosti. Do zboru i do spoločenstva potom prijímalí ľudí, ktorí splňali tieto vopred stanovené požiadavky.

2. Prijímanie sa v odlišnostiach.

Boh nás stvoril ako veľmi odlišných a rozdielnych ľudí. Aj my ako kresťania – bratia a sestry, starší aj mladí – sme každý iný: máme rozličnú mieru viery (Rim 12, 3); máme rozdielne dary Du-chu (Rim 12, 6); máme rozdielny charakter, nadanie; máme rozdielne boje a zápasy, bremená a okolnosti života; rozdielne životné cesty, životné i duchovné skúsenosti; rozdielnu úroveň duchovnej dospelosti a tým aj slobody v Kristovi.

Túto rozmanitosť niekedy nevieme akceptovať, mladí u starších a starší u mladých; nevieme sa preto navzájom prijímať. Prijíname často iba toho, kto je ako ja, kto sa podobá mne. Preto máme tendenciu naše priatie podmieňovať – prijem ťa, ak sa v tomto zmeníš podľa mojich predstáv a chutí, prijem ťa, ak.... Musia si skrátka naše priatie zaslúžiť. Držíme ich na povrázku. Božie slovo hovorí, že sme sice v mnohých veciach rozdielni, ale spoločne tvoríme jeden Boží ľud, jednu Božiu rodinu, sme bratia a sestry a potrebujeme sa navzájom milovať v láske Kristovej a v nej prijímať jeden druhého bezpodmienečne, tak ako aj Kristus prial nás. Keď sa pozrieme na

skupinu učeníkov Ježiša Krista, zistíme medzi nimi obrovské rozdiely: bol tam rímsky colník i protirímsky horlivec – zelota; počestní rybári i nenávidení colníci. A predsa ich všetkých Kristus povolal, omilostil a prial.

3. Bezpodmienečné priatie.

Božie slovo hovorí, že Boh nás v Kristu prial bezpodmienečne, prial nás takých, akí sme boli.

Pamäťame na to, kde nás našla Božia láska – boli sme na trhovisku hriechu ako otroci hriechu, ale Kristus nás prial; boli sme mŕtví vo svojich vinách a hriechoch, ale Kristus nás prial; boli sme nepriateľmi Božími, odcudzení Božiemu životu, ale Kristus nás prial. Nemuseli sme sa predtým prefarbovať, prezliekať, polepšovať. Nemuseli sme si priatie zaslúžiť. Až jeho láska a priatie nás zmenilo. Keď Boh v Kristu takto bezpodmienečne prial nás, prijímate aj my jeden druhého touto Kristovou láskou.

Bremeno zodpovednosti za takéto prijímanie Pavol na prvom mieste kladie na silných vo viere, na duchovne vyspelejších, a teda aj starších kresťanov. Potrebujú byť zhovievaví k mladým, novým a slabým. Keď ich prijmú, slabí pri ich láske zosilnejú a vyrastú. Keď nás Kristus prial, bolo to na Božiu slávu. Ak Kristovou láskou prijíname jeden druhého, Boh sa tým oslavuje v našich životoch, v našich vzťahoch a ľudia môžu vidieť jeho slávu.

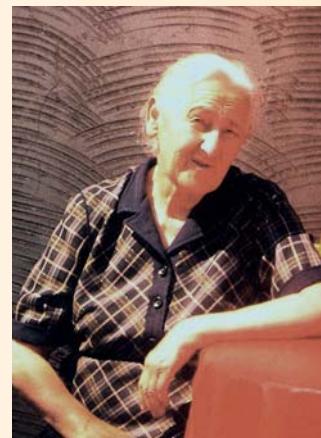
4. Praktické kroky.

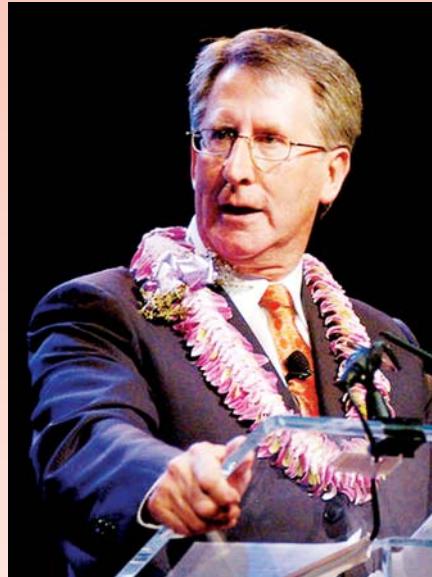
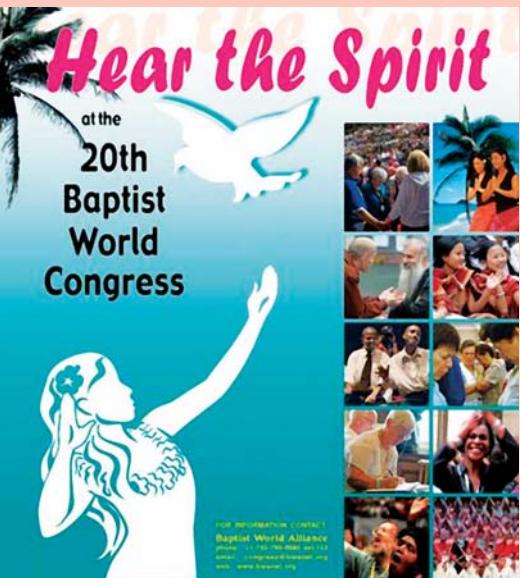
- Skúsme sa navzájom prijímať: starší mladších, mladší starších; silnejší slabších a slabší silnejších. Nemôžem sa odvolávať, že ma stále niečo pohoršuje na tom druhom, a preto ho neviem prial. V cirkvi nemôžeme praktizovať ani diktatúru silných – paradoxne často zo strany mladých, ale ani diktatúru slabých – paradoxne často zo strany starších, ktorí sa vždy na niečom pohoršujú a vždy im niečo vadí na mladých.

- Vy starší a silnejší vo viere máte predovšetkým zodpovednosť zhovievať a znášať tých slabších vo viere. Nevyžadujte od nich, aby si vaše priatie museli zaslúžiť. Zhodnotte svoje postoje. Čo musí brat alebo sestra urobiť, aby ste ho priali? Kedy toho už urobil dosť?

- Začnite praktizovať priatie napríklad tým, že si vyberiete jedného člena zboru, ktorého vám je ľahko zniest a prial takého, aký je.

Starší niekoho mladého a mladí niekoho staršieho. Urobte pre neho niečo, čo ho uistí o vašej láske a priatí. Dajte mu to najavo. Bude to na Božiu slávu a na budovanie cirkvi. Nech nám Pán dá milosť k takému životu vzájomného prijímania sa v láske Kristovej.

Svetový kongres baptistov

V poslednom období to býva v pravidelných päťročných intervaloch, a tak aj v tomto roku sa po piatich rokoch uskutočnil už dvadsiaty Svetový kongres baptistov v prekrásnom prostredí ostrovného štátu Havaj. Havaj je päťdesiatym štátom USA a celé podujatie bolo v Convention Center v hlavnom meste Honolulu od 28. júla do 1. augusta 2010. V prvých rokoch po vzniku Svetovej baptistickej aliancie a počas vojny sa stretnutia konali nepravidelne, no od roku 1950 sa uskutočňujú v pravidelných päťročných intervaloch. Stretnutie bolo v tomto roku skromnejšie ako posledný „Kongres storočnice“, na ktorom sa zúčastnilo okolo 10 000 účastníkov (v roku 2005 v anglickom Birminghame). Miesto kongresu bolo zvolené tak, aby sa nekonalo na kontinentálnej pôde USA a aby bol zároveň bližšie k ázijským krajinám, kde baptizmus zaznamenáva najväčší rast. V poslednom období sa kontinenty striedali, no na africkej pôde ešte svetový kongres neboli. Udialo sa však niečo,

s čím organizátori nepočítali. Značnému počtu – až tisícke prihlásených účastníkov – bol znemožnený vstup, bez udania dôvodov a na nižšej účasti sa podpísala aj zložitá ekonomická situácia. Na Svetovom baptistickom kongrese sa zúčastnilo asi 4 000 účastníkov zo 105 krajín. Svetová baptistická aliancia má 216 kolektívnych členov (rôznych Jednôt, Konvencí, Zväzov či Asociácií) a na Kongrese boli prijatí traja noví kolektívni členovia: Jednota baptistov Zambie, Baptisticke zbory z Vietnamu a Jednota baptistov Dištriktu Kolumbie.

Otváracie zhromaždenie Kongresu viedol odstupujúci predseda David Coffey z Veľkej Británie a vyzval prítomných, aby „počúvali Ducha“. Heslo celého Kongresu totiž bolo: „Počúvajte, čo hovorí Duch...“. David Coffey upozornil, že je veľmi rýchlo zjavné, či veriaci skutočne počúvajú Ducha. Jednotlivé príspevky slávnostných večerných zhromaždení smerovali k tomu, aby poukázali, či Boží ľud skutočne počúva Ducha. Boli zamerané na tieto témy: Ako žijú kresťania v konkurenčných požiadavkách kultúry; Prenasledovanie v 21. storočí; Služba rodinám popredných predstaviteľov cirkvi, v ktorých niektorí neveria v Bohu; Čo znamená byť baptistom v súčasnosti a aká je budúcnosť baptistickej cirkvi.

Už na poslednom Generálnom výbere SBA v holandskom Ede sa dohodlo, že vedenie SBA prejde reštrukturalizáciou a do práce SBA budú zaradené aj nové iniciatívy. Na terajšom kongrese sa všetko skutočne začalo. Jednou z iniciatív bolo vytvorenie „Fondu 400“, ktorý by mal posilniť prácu SBA a v budúcnosti by mal byť určitou finančnou rezervou. Jedným z nosných prvkov tejto iniciatívy bolo „obetovanie vdáky“, kde boli jednotlivci, či organizácie nabádaní k tomu, aby na činnosť SBA darovali 4, 40, 400

alebo 4000 jednotiek v rôznych menách. Tí, ktorí tak urobia v samostatných preukázateľných krokoch, budú zaradení do „Spoločnosti dedičstva 400 pri SBA“. Takisto bol založený „Čestný klub SBA“, v ktorom sú všetci bývalí žijúci významní predstaviteľ SBA. Rozbehol sa aj „Program vyslancov“, inicovaný už v roku 2003. Zapojili sa doňho všetci obdarovaní a ochotní členovia SBA, ktorí chcú povzbudiť a posilniť prácu SBA aj na miestnych úrovniach, medzi jednotlivými zborami, organizáciami, ale aj jednotlivými baptistickými členmi. Vedenie SBA chce tiež podporiť a spoločne so sestrami rozvíjať iniciatívu „Krok s Duchom“. (Reorganizáciu výborov a komisií, aj ich zloženie, ale aj zmeny „Ústavy SBA“ priblížime v ďalších číslach Rozsiveča.)

Na päťročné obdobie bolo zvolené nové predsedníctvo a predsedom Svetovej baptistickej aliancie sa stal americký kazateľ John Upton. Predsedníctvo tvorí 12 podpredsedov – prvým podpredsedom bol Argentínčan žijúci v USA, Daniel Carro. Európu v predsedníctve zastupuje generálna tajomníčka Zväzu baptistov v Nemecku – Regina Claas, a Libanončan Nabil Costa. Generálny tajomník Svetovej baptistickej aliancie hneď v úvode označil miesto konania ďalšieho Svetového kongresu baptistov, čo je vlastne tiež významná udalosť. Po prvý raz v histórii sa bude kongres konať na africkej pôde, v juhoafrickom meste Durban v roku 2015.

Pavel Kopčok

Božie evanjelium

„On vyslobodí svoj ľud z ich hriechov.“

Mt 1, 21

Božie evanjelium má veľký dopad na život človeka, ktorý uveril. Veriť v evanjelium neznamená iba prejavovať súhlas či sympatie voči radostnej správe o Božom Synovi. Vierou sme prijali Boží život do svojho vnútra a tento život sa začína rôzne prejavovať. Aby človek mohol mať účasť na všetkom požehnaní, ktoré nám tento Boží život v nás prináša, musela byť najprv vyriešená otázka spravodlivosti, teda potrebovali sme „právne“ vykúpenie, potrebovali sme advokáta a zároveň odsúdeného, ktorý by nás pred spravodlivým Bohom za-

stúpil. Ježiš Kristus odniesol všetok trest za tvoj a môj hriech! Je dokonané, je zaplatené. Božia spravodlivosť je uspokojená – avšak to nie je všetko, čo Boh vo svojom pláne pre nás má. Túži, aby sme sa podobali na Jeho Syna. Ako sa to však má udiť, keď stále žijeme v padlom tele, vo svete, ktorý Boha odmieta? Ved' kamkolvek sa pozrieme, tam číha hriech a sami sme ním zvádzaní. Božie evanjelium zasahuje aj túto oblasť v nás. Verš v Mt 1, 21 zasľubuje vyslobodenie Božieho ľudu z hriechov. Nie je to len o odpustení, vyslobodenie súvisí s naším každodenným životom, chodením po tejto zemi každý deň. Milý čitateľ, zakúsil si dnes silu hriechu? Boli tvoje reakcie, tvoje myšlienky a postoje bez štipky života, svetla či nádeje? Premohol ta negativizmus, keď si vstával z posteľe, alebo si radostne zvolal: Chvála Pánovi, ktorý má vyslobodzuje zo všetkého pozemského? List Rimanom v kapitole 7 nám prvý raz v Biblia zjavuje fakt, že hriech je zákon. Áno, dobre vieme, že je ťažké bojovať proti zákonom. Tak ako neudržíme dlho knihu vo vystretej ruke pre zákon gravitácie, takisto nemôžeme bojovať s hriechom silou svojej vôle, pretože aj hriech je zákon. Naše kresťanské snaženie sa často končí tak, že voláme spolu s Pavlom: Biedny ja človek, kto ma vyslobodí z tohto tela smrti? Sám Pavol vedel, že aj kresťan bojuje, občas sa teší z krátkodobého víťazstva, ale jeho boj s hriechom

a slabostami končí zvyčajne zúfalosť. Avšak o pár veršov prichádza radostná správa: Zákon životodarného Ducha v Kristovi Ježišovi osloboďil ľuďa od zákona hriechu a smrti (Rim 8, 2). Toto je cesta k slobode! Veriť Božiemu slovu aj v tejto veci? Boží Duch v nás má v sebe zákon, ktorý je silnejší než zákon hriechu! Preto kedykolvek, keď sme premáhaní hriechom a smrťou, môžeme sa obrátiť k Duchu a povedať: Pane, Ty si silnejší, ja nebudem používať svoju silu. Ty si životodarný Duch, vyslobodí ma! Vtedy sme okamžite občerstvení zvnútra a naša prirodzenosť, ktorá by chcela hneď reagovať, sa neprejaví. Vtedy sme „vôľnou Kristovou na život“. Písma nás na viacerých miestach vyzýva, aby sme chodili Duchom alebo umírtovali skutky tela skrize Ducha. Volba je vždy na nás. Duch je silný, telo je slabé. Závisí od nás, kam sa obrátme po pomoc. Ak budeme upretí na Ducha, Božie slovo nám zasluhuje život a pokoj. Budeme zakúšať Božie vyslobodzovanie každý deň a budeme môcť privádať druhých k prameňu života a vyjadrovať obraz Boží, na ktorý sme neustále premenňani. Ved' k tomu sme predurčení. Sláva Bohu za Jeho prehojnú milosť! „Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas.“ Žid 4, 16

Spracoval
Peter Varga

SRDCE PROMĚNĚNO DUCHEM KRISTOVÝM

Petr Mečkovský

„Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poniжуje, bude povyšen.“
(Mt. 23,12)

Dva muži vstoupili do chrámu. Chrám bol otevřen, patrně tam bylo více ctiteli Hospodina. Ti dva vstupovali současně, věděli o sobě. Znali se. Farizeus šel na své místo dopředu, celník zůstal vzadu. Modlili se. A ty modlitby ukazovaly na motiv srdce. Farizeus si kupoval Hospodinovu přízeň vyhvalováním toho, co všechno pro Boha činí. Děkoval za to, že není jako mnozí ostatní. Půsty a desátky, dodržování Zákona... A ještě poukazoval na celníka. Cožpak to nebyla pravda? Ten druhý, celník,

si nesl ve svém svědomí ranec hřichů, věděl o nich a proto se nedavařoval ani oči k nebi pozdvihnut, bil se do prsou a jeho srdce křičelo: „Bože, slituji se nade mnou hříšným. Kristus zhodnotil jejich modlitby.

Ano, celník odešel ospravedlněn, a ne ten, kdo si na sobě zakládal, a ostatními opovrhoval. „Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poniжуje, bude povyšen.“ Co chtěl naučit Pán Ježiš tím podobenstvím své učedníky, co chtěl říci posluchačům kolem něj?

Co chce říci nám? Pýcha a z ní plynoucí sebestřednost nám může oslepovat oči. Pravý stav našeho srdce nevidíme. Kolik chodí proti nám po ulicích různých hříšných „celníků“, a my jimi, často, aniž bychom si toho byli vědomi, opovrhujeme. Jdeme dál, do svého sboru, kostela, těšíme se na bohoslužbu, a už nám ani nepřipadne, kdo z těch kolemjdoucích v srdeci volá: „Bože, jsi-li, smiluj se nade mnou.“

Je to výzva církvi, co uděláme s celníky kolem nás?

A co uděláme s farizejstvím uvnitř našeho srdce? Není na to jasný vzor a mustr. Ale máme Duchu Kristova, Ducha svatého, aby nám v každé situaci poradil. Protože Kristus říká Laodiceji ve Zjevení: „myslíš si, jsem bohatý, nic nepotřebuji...“ (Jako onen farizeus.) získáj mast k pomazání svých očí! Číň pokání.“ (Zj. 3, 14-20)

Řekněme Duchu svatému: „Pane, otevři moje oči srdce (Ef. 1,18), abych viděl, jak na tom jsem, a abych, Bože, viděl svého bližního tvýma očima.“ Ano, milovaní, potřebujeme znát svůj duchovní stav, stav našeho srdce, abychom věděli a viděli své motivy. V druhém čtení dnešní neděle jsou popsány dary Ducha svatého. My je potřebujeme. Církev je potřebuje. Ať už si o tom textu myslíme cokoliv, ať jej vnímáme jakkoliv, charisma, dary milosti otvírají naše slepé oči srdce. Potom můžeme upřímně říkat: „Ježíš je Pán.“ Skutečný Pán.

V mém životě, nejen v mých činech, slovech, ale především v motivech jednání. S pokorou a chválou Hospodina. „Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. Věnuj mi pozornost, odpověz mi“, říká žalmista v prvním čtení.

Ano, dopřej mi, Pane, vidět sebe Tvýma očima.

Dávej mi pokorné srdce, dej mi lásku k mým sestrám a bratřím, dej mi lásku k všelijakým mým „celníkům“ kolem mne. Děkuji ti za Tvého Duha svatého. Ať Duch svatý, Duch Kristův, šíří kolem mne, i v mém sboru, církvi, Tvůj pokoj a Boží slávu...“

Nikdy nevíš

Marie Horáčková

„Nikdy nevíš, do jaké míry něčemu opravdu věříš, dokud se to nestane otázkou tvého života nebo smrti.“

C. S. Lewis

Příhodná slova C. S. Lewise nastíňují, že opravdu nikdy nevíme, jak silná je naše víra v Ježíše Krista, dokud neprojdeme zkouškou, kterou nám Bůh připravil.

Letos 19. května jsem stála na hranici života a smrti svého dítěte a viděla jsem, jak život z jeho pozemského těla uniká docela velkou rychlostí. V té chvíli jsem už pro něj nemohla udělat vůbec nic jiného než jej naposledy držet za ruku. A ten největší, pro mne jedině vysvobožující čin, který jsem mohla dělat, byly modlitby za něj. Věděla jsem, že se obrátil k Ježíši Kristu, vyznal všechny své hříchy a prosil za odpuštění, a vím, že to znamená vysvobození ze smrti a vstup do života věčného, podle zaslíbení, která nám dal Pán a jímž bezmezně věříme. Přesto jsem chtěla v tu poslední chvíli ještě něco dodat, udělat, abych mu nějak pomohla. A také sama sebe ujistila. Nemohla jsem zastavit jeho rychlý odchod, bylo mi jasné, že to je věc našeho Pána, ale myslela jsem si, že ještě budu moci se svým synem mluvit. Připadlo mi nemožné, že už teď by to měly být naše poslední minuty. Ještě jsem věřila, že se nějak probere. Najednou jsem cítila, že už je jeho odchod nezvratný. A tak jsem mu jen říkala, že se brzy uvidíme, protože tady život letí rychle, ale pro něj už to bude jen chvilka, protože v Nebi se nic neměří časem, že tam je všechno nádherné a tam Pán Bůh pro něj

připravil místo. Potěšovala jsem jej slovy, která jsou zapsána v Bibli, ale nevěděla jsem, co je v tu chvíli nejlepší. Chtěla jsem, aby se těšil na setkání s našimi blízkými a známými, kteří jej už předešli a čekají na něj. Tato slova zároveň dodávala pokoj i mě. Věděla jsem, že rozhodnutí Boží je nezvratné a že se s tím musím smířit. A hlavně věřit, že můj syn jde k našemu Otci v nebesích. A tehdy byla zkoušena moje víra.

Opírala jsem se o víru, kterou jsem po celých 19 let sdílela s ostatními bratry a sestrami slovy, ale teď šlo o něco jiného. Tady se zkoušelo, zda Pánu Ježíši opravdu věřím, či nikoliv, protože tady šlo o život mého syna, který se obrátil k Pánu Ježíši, jak říkal „na plno“, teprve několik měsíců před smrtí. Uvěřila jsem, že slovo „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Rím 10,9), platí i pro něj. A nemám důvod nevěřit. Nikdy před tím jsem nezažila tak silné a mocné odevzdání Ježíši Kristu, jako teď. Ještě jsem potřebovala svědectví a potvrzení mého bratra v Kristu, který syna navštívil v nemocnici těsně před jeho smrtí, o tom, že jeho víra byla pravá. Bratrovo potvrzení mi velmi pomohlo. Nešlo o laciná slova útěchy. Pochopila jsem, že něco jiného je mluvit a něco jiného to opravdu na vlastní kůži prožít a věřit až na smrt. Tam vidím Boží činy, Boží rozhodnutí, Jeho lásku a milost, Ježíšovu krev, kterou potřebujeme a v níž máme odpustění hříchů, Boží čas, který nelze vrátit. Nic nelze vrátit a neexistuje žádná zkouška na život a na situace v něm. Děláme to poprvé a někdy i naposledy a nevíme, jestli je to dobré. Ale co vím jistě, je, že Pán Ježíš Kristus při mě stál každou minutku a dodával mi sílu.

Jsem vděčná Pánu Ježíši Kristu nejen za to, že mne vzal na milost, odpustil mé hříchy a viny, ale že odpustil hříchy i mým dětem, manželovi, babičce a že se o Něj můžeme doopravdy opřít i v těch nejtěžších chvílích života i smrti. Na Něj je spolehnutí se vším všudy, protože lékaři mohou pomoci jen do určité míry. A co bude potom, až přestaneme dýchat, to už je věcí Stvořitele, našeho Pána. Zvládneme to jen s Ním, protože v Jeho ruce je klíč našeho života. Prach jsme a v prach se obráťíme, ale my sami se ukážeme před Božím trůnem živí a zdraví, tam už nebudou žádné slzy ani bolesti, jen radost z přítomnosti Boha - našeho Otce v nebesích a ze setkání s našimi milými.

Pozdrav zo Srbska

Svedectvo o Božej vernosti a Jeho zázrakoch a prosba, ak je Pánova vôle, aby ste sa aj vy stali súčasťou zmeny v duchovne temnej krajine, akou je Srbsko.

Pán si ma pozval po skončení teologickej fakulty v BB stať sa misionárkou v Srbsku a pracovať v misii športom a so študentmi v Hlase pre Krista – Srbsko. Uvedomila som si, že šport je jeden zo spôsobov, ako najprirodzenejšie nadviazať kontakt s ľuďmi a priniesť im tak evanjelium o Ježišovi Kristovi. Pán si ma na túto službu pripravoval 6 rokov, z toho 5 rokov na Slovensku a 9 mesiacov v Holandsku, kde som pracovala v organizácii Athletes in Action. Tento pobyt v Holandsku bol pre mňa miestom, kde ma Pán lámal, formoval a menil, bola som tam úplne sama a prekladala som materiály pre službu športom do srbciny celých 5 mesiacov bez toho,

aby som videla dôvod pre koho, prečo a načo to vlastne robím, zdalo sa mi to úplne zbytočné, nakolko v Srbsku zatial nemáme vôbec takúto službu a ani ľudí, ktorí by sa chceli zapojiť do niečoho takého. Boli to mesiace duchovného boja a modlitby.

Ale nás Pán je verný! Prišiel február 2010 a len počas dvoch týždňov sa všetko zmenilo. Druhého februára prišiel tento e-mail (v srbcine):

„Ahoj Ivana, Volám sa Mina Maksimovic, som profesionálna basketbalistka a pred viac ako rokom som sa stala znovuzrodenou kresťankou, keď som hrala pre jeden klub v Budapešti. Vtedy som prvýkrát počula o misii športom a bolo mi ľúto, že niečo takéto nemáme aj u nás v Srbsku. Momentálne hrám v Košiciach a tu ľudia z Hlasu pre Krista mi dali kontakt na teba a povedali, že ty sa pokúšaš niečo takéto začať u nás. Strašne som sa potešila a chcem ti povedať, že som tu, aby som ti akokoľvek pomohla, mám veľa kontaktov v profesionálnom športovom svete. Tak ozvi sa a uvidíme, čo sa bude dať spraviť...“

Tento e-mail ma šokoval a ohromne potešíl, neskôr sme sa s Minou stali dobré kamarátky a stále sme. Ale

nebolo to všetko, počas nasledujúceho týždňa sa ozvali ľudia zo zborov v Báčkom Petrovci a Novom Sade a povedali mi, že by tiež chceli začať s misiou športom v ich mestách, a prosili ma, či by som im v tom nepomohla a neposlala im aj nejaké materiály...

Pán skutočne otvoril obrovské dvere tejto službe v Srbsku. Je mi ľúto, že sa nedajú opísť všetky veci, ktoré sa za posledné mesiace udiali, preto spomeniem len niektoré: 25. mája som sa vrátila z Holandska s dvomi kolegami z AiA NL, mali sme rôzne stretnutia s kresťanskými a nekresťanskými organizáciami v Báčkom Petrovci, s pastormi, trénermi atď., organizovali sme aj pre zby seminár o misii športom. Materiály, ktoré som prekladala a myslala si, že to nemá zmysel, sme vytlačili v 16 výtlačkoch.

Ale viete, nebolo to všetko. Pán si pre mňa pripravil ďalšie ohromné prekvapenie. Posledné stretnutie, ktoré sme mali s kolegami, bolo stretnutie v Novom Sade s basketbalistkou Minou, ktorá priviedla pani Janju Todorovic, o ktorej som vedela len to, že je z pravoslávnej cirkvi. Keď pani Janja začala hovoriť, snažila som sa nespadnúť zo stoličky. Pani Janja je lektorkou srbského jazyka na Belehradskej univerzite, spisovateľkou a tiež duchovným poradcom pre pravoslávnu mládež. Povedala nám, že jej vízia pre Srbsko je, aby sa skutočné kresťanstvo dostalo medzi profesionálnych športovcov, lebo si uvedomila, že športovci majú obrovský vplyv na ľudí, a keď oni budú mať živý vzťah s Bohom, budú mať čo dať aj mladým ľuďom, pre ktorých sú vzormi a hrdinami – a toto by potom

mohlo zmeniť celú našu krajinu. Tiež povedala, keď som jej dala moje materiály, že ich zreviduje a že by sme ich mohli vydáť ako knihu pod hlavičkou pravoslávnej cirkvi. Vraj si uvedomuje, že pravoslávna cirkev je veľmi zatvorená a duchovne mŕtva, ale aj v nej existujú ľudia, ktorí sú znovuzrodení, a keby sa spojili, malo by to obrovskú moc..... aby som vám lepšie priblížila význam tohto stretnutia, Srbsko je pravoslávna krajina, doteď pravoslávna cirkev nikdy nechcela žiadnym spôsobom spolupracovať s evanjelikálmi, evanjelikáli sú v tejto krajine sektou a niekedy aj prenasledovaní, táto pani však zobraza všetky materiály a chce ďalšiu spoluprácu aj napriek tomu, že sme jej povedali, kto sme...

Nás Pán Ježiš je Pán veľkých vecí!
Po 10 rokoch v zahraničí som späť

v Srbsku, v krajine, kde si ma Pán pozval do služby. Od septembra by som mala začať pracovať v Hlase pre Krista v Novom Sade so študentmi. Momentálne s Minou a pani Janjom chceme zorganizovať konferenciu pre našich profesionálnych športovcov o misii športom v spolupráci s pravoslávnou cirkvou. Na tejto konferencii by hlavnými rečníkmi mali byť moji kolegovia z AiA NL (evanjelikáli). Mina hrá momentálne za klub v Belehrade a nakontaktovala sa na televízne stanice, ktoré budú propagovať túto konferenciu, ja pripravujem materiály a letáky, ktoré by sme chceli použiť, a tiež ideme nahrať DVD so svedectvami našich športovcov, o ktorých vieme, že majú živý vzťah s Bohom...

Netuším, čo bude ďalej, neviem, aký je Boží plán so všetkým týmto v budúcnosti.

Vojny a následne chudoba zanechali v tejto krajine mnohé rany. Nedávno som videla v televízii, že nedaleko Erdeviku, kde teraz žijem, satanisti každých 6 rokov zabijú jedno dieťa zo 6. ročníka základnej školy, dole v južnom Srbsku sú dediny, kde normálne existujú a fungujú dedinské veštice, ktoré ľudia chodia žiadať o pomoc. Vedela som, že Srbsko je temná krajina, ale ako veľmi, to som pochopila až teraz.

Drahí моji priatelia, chcela by som vás poprosiť, aby ste sa modlili za výliatie Božieho Ducha na túto temnotu. Aby som tu však mohla slúžiť a počraťovať v tomto všetkom, do čoho si ma Pán pozval, potrebujem nájsť ľudí, ktorí by boli ochotní investovať do tejto služby a stali sa tak členmi môjho misijného tímu. Tento misijný tím sa skladá z presne takých ľudí, ako ste vy, pomohli by ste takto ku zmene v mojej krajine.

Na všetky moje náklady mesačne potrebujem 600 Eur, preto hľadám 6 ľudí, ktorí by investovali 100 Eur mesačne, alebo 12 ľudí, ktorí by investovali 50 Eur, alebo 24 ľudí, ktorí by investovali 25 Eur mesačne.

Prosím, aby ste sa modlili za toto rozhodnutie, a verím, že sa rozhodnete tak, ako vám Pán kladie na srdce. Som presvedčená, že On sa postará o mňa a tiež aj vás požehná cez toto všetko. Prosím vás, aby ste sa mi ozvali ohľadne vášho rozhodnutia, či ma môžete podporovať alebo nie, ak sa tak rozhodnete, pošlem vám ďalšie informácie. Ak viete o niekom, komu by som tiež mohla poslať tento e-mail, prosím, napište mi, veľmi mi tak pomôžete, a nielen mne.

5. júl 2010

Prajem veľa Božieho požehnania
Ivana (Ika) Dudková

Jak žijí sestry v Šumperku

Koncem května tohoto roku jsem se setkala s manželi Kernovými na slavnostním shromáždění ve Vlkýřovicích, které se konalo k 85. výročí založení sboru. Byl to čas vzpomínání a scítání Božích darů. Bratr kazatel Milan Kern měl v neděli slovo, které mi dodnes leží v srdci. Mluvil o duchovním růstu a jak je důležitý růst v každé době a v každém věku. A protože jsem mluvila s jeho manželkou i o tom, jak se máme u nás v sousedním sboru v Šumperku, požádala mě sestra Iva, jestli bych něco nenapsala o práci sester v šumperském Sboru baptistů. Slíbila jsem jí to, tak se o to pokusím.

Je zajímavé, že jako sestry se už léta nescházíme k pravidelným schůzkám, ale jedna moje přítelkyně z našeho sboru, když hodnotila práci našich sester, to vyjádřila slovy: „Jsme sestry v akci.“ Musím s tím souhlasit. Upřímně řečeno, se nám neosvědčily před lety schůzky s připravovaným programem, za který odpovídala jedna nebo dvě sestry. Sešlo se nás zoufale málo (např. čtyř) a přípravy vyžadovaly mnoho času.

Jak se sjednotit v náplni schůzek sester?

Nedokázaly jsme najít ani společný čas, ani téma, aby to vyhovoovalo všem věkovým kategoriím. Nebyl v tom žádný špatný úmysl, ale mladé maminky se začaly scházet spolu i se svými dětmi po rodinách. Většinou byly na rodičovské dovolené a tak hovořily o svých problémech anebo i poslouchaly nějaké vyučování z CD a vím, že se i modlily, a často naplánovaly nějaký společný výlet anebo setkání více rodin. Zcela přirozeně z takových potřeb vzniklo „Hraničko pro děti“ a dnes se již schází maminky s dětmi ve středu dopoledne ve sborové klubovně zcela pravidelně. Sama jsem se Hranička zúčastnila se svým malým vnukem a byla jsem nadšená pestrým programem pro děti, dokonce s výukou angličtiny, a taky mne překvapilo, kolik přátel našich maminek tam s dětmi dochází.

Je důležité se scházet – budeme vynálezaví.

Další oblíbenou aktivitou je „Dámský dýchánek“, který se koná každý rok na jaře na zahradě jedné rodiny. Je tam vždy nějaká sestra jako host z jiného města, a třeba i z jiné církve, která slouží na vybrané téma. Potom je dán prostor k rozhovorům a následuje společné jídlo. Většinou se koupí a dovezou grilovaná kůrata a některé sestry upečou zákusky, anebo udělají salát. Zvou se i přátelé a uspořádá se i takový handl - téma každá sestřička donese sebou věci, většinou obléčení anebo boty, které nepotřebuje, a naopak si vybere, co se jí líbí anebo co potřebuje pro děti, nebo pro někoho z rodiny. Co zůstane, tak se odvezete do místní Armády spásy.

Další velmi oblíbenou a užitečnou aktivitou mladých maminek je „Baby Shoawer“. Pro budoucí maminku se uspořádá před narozením miminka společné setkání s radostným programem a každá přinese něco do výbavicky.

Scházet se k modlitbám společně...

Mám-li však poctivě říct, co vidím jako

nejdůležitější činnost našich sester, tak to je dnes už **každodenní** dopolední scházění malé skupinky sester k modlitbám. Ty dvě sestřičky, které vytvořily tuto dopolední modlitební skupinku, bydlí blízko sebe a obě byly uzdraveny z vážné nemoci a berou to jako milost času a svoji osobní službu. Já jsem tam také přijala mnoho povzbuzení, ale i napomenutí, ale hlavně zažívám vždy znova Boží přítomnost podle slova: „Kde se sejdou dvě nebo tři v mé jméně, tam jsem já uprostřed nich.“ Ten počet sester se dnes pohybuje od 2 a více. Občas přijde i bratři kazatel, nebo i jiný bratr, takže to není uzavřené jen pro sestry a počet je každý den úplně jiný. A dokonce tam nechodí jenom sestry od baptistů. Začalo to hodně dříve a vlastně to taky nikdo neplánoval. Scházení začalo z potřeby modliteb, aby Pán Bůh zasáhl do různých problémů osobních, zdravotních ale i sborových, a tak se dnes pravidelně modlíme i za město, duchovní a politické autority, za národ... a vznikla zde také touha modlit se za národ Izrael...

...a modlitby ať neustávají.

A tak Pán zasahoval a zasahuje. A dnes vidíme touhu po modlitbách jak ve sboru, tak v mládeži. Ve sboru každé první pondělí v měsíci staršovstvo připraví seznam modlitebních předmětů a některí se i postí. A také služba mládeže je založena na modlitbách. O Velikonocích jsme měli ve sborové místnosti několikadenní modlitební stráž, do které vstoupila mládež a dala možnost všem podílet se na modlitbách. A ještě se chystá další účast v celonárodních modlitbách...

Co je Aglow?

Jak jsem již uvedla, na modlitby před několika lety začaly přicházet sestry i z jiných církví, a tak vznikla přirozená touha mít v Šumperku společnou mezidenominaciální práci AGLOW, která zahájila svoji působnost asi před pěti lety. Aglow je mezinárodní hnutí křesťanských žen z různých církví, které projevují zájem o jiné ženy tím, že je vedou k Pánu Ježíši Kristu a pomáhají jim růst v křesťanské víře. „Aglow“ se u nás ujalo zcela spontánně, a zveme si téměř každý měsíc nějakou mluvčí, která hovoří na vybrané téma. Budť o rodině, o výchově dětí, anebo také o Izraeli, ale především se mluvčí sdílí s osobním přiběhem a svědectvím ze života. Na konec setkání je možnost společných rozhovorů i modliteb s posezením u kávy a čaje. O těchto setkáních informujeme i v místním tisku a zveme na ně i muže.

Hostili jsme Ludmilu Hallerovou a tématem byl milovaný Izrael.

Zmínila jsem se také o modlitbách za Izrael. Měli jsme ve sboru už několik návštěv právě na toto téma. Např. bratr Karel Sedláček: Konflikt v Gaze očima obyvatel příhraničního města Sderotu, anebo sestry Ludmily Hallerové, která ať mluví na jakékoli téma, vždy skončí zmírkou o své velké lásce k Izraeli. Takže jsme už některé navštívili Izrael...

Muž, který byl dvakrát zachráněn.

Zvláštním Božím vedením se nám pořádilo získat kontakt na bratra Thomase

Graumanna a jeho manželku, který už několik let pořádá přednášky o Holocaustu na základních a středních školách v ČR. Bratr Graumann vypráví svůj životní příběh, jak byl v roce 1939 jako osmileté dítě zachráněn, jako jedno z 669 židovských dětí z okupovaného Československa Nicholasem Wintonem. Ve své přednášce nazvané „Dvakrát zachráněné dítě“ zcela otevřeně hovoří, jak přijal Ježíše Krista a tak byl dvakrát zachráněn, před smrtí tělesnou i duchovní. Ve své prezentaci cituje verše z Bible a nabízí zdarma nové zákony „Gedeony“, které na konci přednášky podepisuje a každému zájemci – studentovi napiše věnování a odkaz na Přísliví 3, verš 5 - 6.

Boží slovo se šířilo.

Manželé Graumannovi s překladatelkou Lenkou Veselou byli u nás v Šumperku v tomto školním roce už třikrát, navštívili mnoho středních i základních škol v Šumperku i okolí. Rozdalo se přes 1000 výtisků Gedeonů a asi stejně množství traktátů s jeho přiběhem z BTM. Možnost těchto přednášek vidíme jako velkou Boží milost, a proto v nich chceme pokračovat zase v říjnu t.r., dokud jsou dveře na školy otevřené. Takže pro sestry v našem sboru je připravena příležitost zase sloužit, a to jak při občerstvení našich hostí, tak při zajištování ubytování a organizaci přednášek, ale také obstarat dostatečný počet NZ a letáčků, anebo také při dopravě na místa přednášek. V tom nám ochotně pomáhají bratři. A pokud mám dál mluvit o práci sester v našem sboru, tak si uvědomuji, že jsou zapojeny, kam se podílí. Mnoho sester je zapojeno do práce s dětmi, jak ve sboru, besídce, tak i mimo sbor v klubech pro děti, pořádají i s bratry příměstský tábor na konci prázdnin „Okoloputák“, některé se zúčastňují táborů pro děti nebo dorost, vedou dětské chvály, jsou zapojeny do nedělních chval. Jedna sestra má na starosti gratulace dříve narozeným, jiná se stará už léta o nabídku a prodej duchovní literatury. A jedna rodina z našeho sboru si ke svým pěti dětem vzala do pěstounské péče další tři. Takže máme mezi sebou i hrdeinky...

Co říci na závěr. Možná, že tento článek zní příliš jednostranně a optimisticky. Nemluvím o žádných problémech, a ty určitě jsou... Ale slíbila jsem, že napiši něco o práci sester v našem sboru a tak se držím tohoto tématu, a jsem vděčná za každou sestru i každého bratra... Bratři byli zase hrdinové, když se u nás přestavovala modlitebna a museli a ještě musí někdy hodně zpracovat při svých zaměstnáních, než se vše dodělá i v okolí modlitebny. Ale také jsme vděčni za rodinu našeho bratra kazatele Pavla Mrázka a jeho ženu Marcellku s dětmi. Protože jeho manželka je jedna z těch sester v akci. A přitom náš sbor je jejich prvním ve službě. A tak máme tu milost, že se můžeme doplňovat a pomáhat si. Ještě chci na závěr vyznat, že miluji svůj sbor a cítím se tady dobrě, neboť zde platí Boží slovo, že jsme jedno v Kristu Ježíši a dědicové toho, co Bůh zaslíbil. A tedy je nádherné patřit do Boží rodiny...

Zapsala Libuše Jersáková,
v Šumperku, červenec 2010

CIEL ŽIVOTA

Elena Pribulová

„...aby ste boli... naplnení ovocím spravodlivosti, ktoré je skrze Ježiša Krista na Božiu slávu a chválu.“
Filipanom 1,11

Ovocie spravodlivosti

Aké je to ovocie? Apoštol Jakub píše: **Ovocie spravodlivosti rozsieva sa v pokoji tým, čo tvoria pokoj**“ (Jk 3,18). Teda **POKOJ** je ovocím spravodlivosti: Kto z nás by nechcel byť naplnený takýmto ovocím?! Iste sa o to snažíme, usilujeme sa o prejav lásky, dobroty a pokoja. Ako neraz skončí naše úsilie? Budť nie sme v tom nesení ovocia dosť vytrvalí – odradí nás nepochopenie, odmietnutie, nezáujem, alebo nás samých niečo nahnevá a je po dobrej snahe – pokoj sme zamietli pod koberec a zasa je v popredí naše JA...

Aj v liste **Heb 12, 11** sa píše o ovoci spravodlivosti v spojitosti s pokojom: „**Pravda, nijaká prísna výchova v tejto chvíli sa nezdá radostná, ale trpká; neskôr však prináša ovocie pokoja a spravodlivosti tým, ktorých vycvičila.**“

Kde obstojíme bez srdca naplneného pokojom? V zamestnaní, ak nám povie šef alebo kolega niečo nepríjemné? V rodine či v manželstve, kde má každý svoj vyhraný názor a chce ho silou-mocou presadiť? Alebo v z bore? Ved aj tam chceme dokázať niečo svoje, osobné. Všade, kde sa pohybujeme, musíme vedieť zachovať pokoj.

K **POKOJU** sa pridružuje **rozvaha** – nevybuchnúť pri každej príležitosti, zachovať tichosť, aj keď sa mi nepáči konanie môjho blízneho. Ako v tom víťazíme?

Pokoj kráča ruka v ruke s **odpúštaním**, teda môžeme prinášať aj **ovocie odpúšťania**. Ak chceme rozdávať pokoj, tak odpustím a podávam ruku na zmierenie. Odpúšťanie prináša zmiernenie, ak sme si nedôverovali, ak sme žili v napäti a nedorozumení. Odpúšťanie je potvrdením, že už budem žiť s mojím blíznym – mamou, otcom, súrodencom, manželom, spolupracovníkmi, susedmi vo vzájomnej láske a pokoji.

Pokoj je vzťah lásky k druhému človeku.

Teda k pokoju neodmyslitelne patrí – láska, dobrota, trpežnosť... Povieme si: Aha, viem, že ovocie spravodlivosti je aj pokoj, **tak sa teda o to snažím**. Ale **stačí** neláskavý pohľad – a už je po pokoji; pripomenutie, že treba niečo urobiť – a už sa cítime dotknutí, lebo veď robíme, snažíme sa, a nie sú spokojní; niekedy ani dobre mienenu radu nevieme prijať a pokojne na ňu reagovať. Prečo na argumenty iných – doma, v zamestnaní, v z bore – nereagujeme pokojne? Naše srdce ešte nie je úplne odovzdané Pánu Ježišovi. Platí o nás to varovanie apoštola: „**Ešte ste sa nesprotivili až do**

kri bojujúc proti hriechu. A zabudli ste na napomenutie....“ (Heb 12, 4).

Pokoj chceme šíriť vlastnou silou a to využíva satan, aby zasial do srdca odpor. Ak si berieme za vzor apoštola Pavla z toho, čo písal Filipanom, tak sa pozrime aj do listu, ktorý písal do Korintu. Tam píše: „**Ale z milosti Božej som to, čo som, a jeho milosť nebola vo mne márna**“ (1Kor 15, 10). Pavol tu zdôrazňuje, že sám zo seba nie je ničím. Aj dobré skutky z vlastného úsilia slúžia len pre osobnú chválu, aby si nás iní všimli a aby sme získali pochvalu. Preto zlyhávame – nesenie ovocia nie je trvalé. Je nejaké riešenie?

Skrze Ježiša Krista

Druhá časť 11. verša listu Filipanom znie: „...aby ste boli naplnení ovocím spravodlivosti, ktoré je skrze Ježiša Krista...“

Ovocie, ktoré chce na nás Pán Boh vidiť, nie je výsledkom osobného úsilia, ale je získané „**skrze Ježiša Krista**“. Len skrze Noho, len od Noho môžeme získat a trvalo niesť ovocie spravodlivosti... Nejde o spravodlivosť vyvolanú ľudským konaním, nejde o výkon, ktorý by sme my či Filipania dosiahli vlastným morálnym úsílím či osobnými charakterovými vlastnosťami. Ide o Pána Ježiša Krista a Jeho dielo pre nás a v nás. Je to dielo, ktoré vykonal nás Spasiteľ na kríži **pre nás**. Všetko treba zložiť pod kríž Pána Ježiša, kde to Jeho svätá krv obmyje a prikryje. V jednej piesni sa spieva: Svatá krev mého Pána... stačí všetko obmyť: pýchu, márnomyseľnosť, nedotklivosť, samolúbosť, horkosť v srdci. Práve tieto ľudské vlastnosti spôsobujú nepokoj. Ako rada by som sa ich zbaivila – ale sama to nedokážem. Ale môžem si ich dať obmyť krvou Pána Ježiša Krista, a tak niesť ovocie spravodlivosti.

Ovocie spravodlivosti je sice na prvý pohľad naše konanie, ale ono vyrastá zo **vzájomného posväteného spolužitia s Pánom Ježišom**. Je to ovocie, ktoré stále rastie a je na nás dobre viditeľné. Skrze Pána Ježiša a Jeho Ducha získavame silu meniť svoje ja a dovoliť, aby Boží Duch v nás konal. Ved' o tom hovorí aj 1. žalm: „**Blahoslavený muž... Bude ako strom zasadený pri vodných tokoch, čo načas dáva ovocie a jeho list nevädne; a všetko, čo robí, sa vydarí.**“ Aj Pán Ježiš sám o tom poviedal takto: „**Ja som vínný kmeň a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič robiť**“ (J 15, 5). Zostávať, to znamená milovať, nasledovať, plniť Jeho vôľu, a potom rozsievam pokoj, mám v srdci lásku, ženiem sa za spravodlivosťou, zbožnosťou, vierou, trpežnosťou. Všetko preto, že On je vo mne.

Musíme sa pýtať: Čo som si ešte nechala z vlastného JA, keď ponúkam

nedozrelky a hniličky? Ktorú komôrku svojho srdca držíme pevne zavretú a nedovolíme, aby do nej vnikol prameňok Božej očistujúcej lásky? Nechcete si položiť túto otázku so mnou? Či vy vždy víťazíte a ponúkate zrelé ovocie? Ak je to tak, že nesiete zrelé ovocie, aj pre vás je v Božom slove výzva: „...kto činí spravodlivosť, nech ju činí ďalej! A kto je svätý, nech sa posväcuje ďalej!“ (Zj 22, 11b).

Teda už vieme, aké ovocie máme niesť, a skrze koho ho môžeme niesť. Ešte zostáva zodpovedať na jednu otázku: Aký má byť výsledok tohto nášho úsilia?

Na slávu a chválu Božiu

Jedenásty verš listu Filipanom v tretej časti hovorí: „...aby ste boli naplnení ovocím spravodlivosti, ktoré je skrze Ježiša Krista na Božiu slávu a chválu.“

Pán Boh – nás nebeský Otec teba i mňa vykúpil krvou svojho jediného Syna a prijal za svoje vlastníctvo. Spomeňme si, z čoho nás vytrhol, z čoho nás osloboďil, čo všetko zahodil za svoj chrbát a nikdy viac na to nespomenie, ak sme to priniesli v pokáni pod kríž Pána Ježiša Krista. Či by sme za to nemali svojím životom sláviť a chváliť Boha? Apoštol Pavol napísal veriacim vo Filipách (2, 15), aby boli **bezúhonní a nevinní** – iný preklad: **rýdze – bezvadné Božie dieťky bez poškvry... uprostred prevráteného a skazeného pokolenia žiarte ako hviezdy, ktoré osvecujú svet**. Bezúhonná, rýda – vďaka očistujúcej krví Pána Ježiša Krista. Nezískali sme to vlastným úsílím či vrodenými charakterovými vlastnosťami. Čo sme, z Božej milosti sme a toto vedomie nás má viesť do pokory a tichosti. Pýcha a námyslenosť na vlastné skutky a konanie nemá mať v našom živote miesto. Za to, čo sme a kto sme, má mať slávu a chválu Pán Boh. To je ciel a smerovanie každého veriaceho človeka – žiť na čest a slávu Božiu. Ak budeme takto žiť, ak budeme prinášať ovocie spravodlivosti skrze Pána Ježiša Krista, dostane Pán Boh slávu a chválu nielen od nás, ale aj od tých, ktorí hľadia na nás a na nás život. Potvrdzujú to slová Pána Ježiša, ktorý takto vyzýva svojich nasledovníkov: „**Nech tak svieti vaše svetlo pred ľudmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach**“ (Mt 5, 16). Potom v ten slávny Kristov deň – v deň druhého príchodu nášho Pána s Spasiteľom Ježišom Kristom – budeme čisti a bez úhony – rýdze Božie deti, ktoré budú hľadieť na svojho Spasiteľa. To vám všetkým zo srdca prajem.

Z konferencie OS BJB v Brne

VARIACE NA JEDNO TÉMA

**Následování ve třech setkáních
Lk 9, 57–62**

PRVNÍ SETKÁNÍ

„Budu tě následovat, kamkoli půjdes.“

Takové prohlášení nebývá časté. Mnozí lidé slyší o Ježíši, ale jsou ihosťní, nebo jej dokonce chladně odmítou. Nyní ale vystoupí ze středu odvážně a rozhodně jeden, který prohlašuje svou plnou připravenost k následování Ježíše. Bez vyznání, zcela dobrovolně. Snad už dříve slyšel pozvání a o celé věci důkladně přemýšlel, takže nyní oznamuje své rozhodnutí přede všemi lidmi. Asi se rozholil spontánně. Tak jako vždy je toto osobní rozhodnutí a veřejné vyznání následování jedinečnou událostí. Zde je jeden, kterého Ježíš a záležitosti Božího království tak ovlivnily a fascinovaly, že mu za to stojí celé vydání života k následování.

Pán však musí říci: „Příteli, nemysli si tolik o sobě, nepřečeňuj se!“

Při tak radostném, nadšeném vyznání působí Ježíšova slova jako tlumič, jako studená sprcha na oheň nadšení. Ježíš mu totiž říká: „Ano, ale....“ Neboť cití, že tento člověk má idealistické představy o křesťanství, o následování. Člověk si ve svém nadšení myslí: To zvládnu - jít po všech cestách s Ježíšem. Pán mu však musí říci: „Příteli, nemysli si tolik o sobě, nepřečeňuj se! Bud' realistou. Uvaž, co chceš dělat, spočítej náklady! Syn člověka nemá nic. Lišky mají doupata a ptáci hnizda, kde se mohou skrýt. Syn člověka takové útočiště nemá. Nemá ani bezpečí, ani teplo hnizda. Chceš skutečně sdílet svůj život se mnou? Moje bezdomovectví? Mou cestu kříže?“

Učednictví je vystaveno zátěžím, kde nestačí „jen nadšení“.

Chce snad Ježíš odradit lidi od následování? Určitě ne. On chce následovníky. Ale takové, kteří si nedělají iluze o sobě a svých možnostech. Někteří se chovají tak, jako kdyby cesta s Ježíšem byla jen záležitostí dobré vůle a vlastního chtění. Tím jsou předem naprogramována zklamání a osobní selhání. V následování nejde o to, co si myslím a čemu důvěruji, ale o to, co si Ježíš myslí a co očekává. Učednictví je vystaveno zátěžím, kde nestačí „jen nadšení“. Proto mnozí opustili cestu následování, protože byla jiná, než si mysleli. Každý, kdo se rozhoduje pro Ježíše, nechť myslí na to, že musí jít cestou s Ním až do konce.

DRUHÉ SETKÁNÍ

Být následovníkem je zavazující...

Na cestě s Ježíšem jsou učedníci a mnozí další. Jsou to ti, kteří mají zájem a jsou otevření, ale i skeptici a pochybovači tak jako dnes. Všichni jsou sice posluchači, ale nejsou následovníci, protože nechtějí žít v zavazujícím společenství s Kristem. Ježíš se podívá na jednoho z nich, osloví jej a vyzve k následování: „Následuj mne!“ Taková

výzva může zastihnout člověka připraveného, ale také zasáhnout nečekaně jako blesk. Uprostřed cesty, uprostřed lidí, nic netušíci nebo plný předtuch, zasažen Ježíšovým zvoláním: Následuj mne!

„Ano, Pane, zásadně jsem připravený, ale dovol mi, abych šel napřed pochovat svého otce.“

Jak mnozí zaslechli na své životní cestě přímou výzvu uprostřed shromáždění a cítili, že Ježíš je volá k rozhodnutí k důslednému následování. - Oslovený muž je připravený, neboť říká „ano“ a jmenuje Ježíše Pánem. „Ano, Pane, zásadně jsem připravený, ale dovol mi, abych šel napřed pochovat svého otce.“ To je pochopitelný důvod nenásledovat výzvu hned, ale později. Avšak když uvážíme horké klima a zvyky v Palestině a pomyslíme na to, že pochování zemřelého následovalo ještě v den smrti, lze předpokládat, že otec nebyl ještě mrtvý. Kdyby byl zemřel, pak by oslovený nebyl mezi posluchači.

Najde se spousta námitek a důvodů, které se zdají být hodnovérné pro „ano, ale ještě teď ne“.

OSLOVENÝ UVAŽUJE
TAKTO: „Ano, Pane! Ale nech mne ještě tak dlouho doma, dokud můj otec nezemře a bude pochován. Pane Ježíši, půjdou rád s tebou, ale nyní ještě ne. Dej mně ještě trochu času, trochu prostoru, trochu volnosti.“ Najde se spousta námitek a důvodů, které se zdají být hodnovérné pro „ano, ale ještě teď ne“. Proto říká Ježíš zdánlivě tvrdé slovo: „Nech mrtvé, ať pochovají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“

Rozhodni se nyní: Staň se následovníkem Ježíše Krista a jeho poslem!

Kdo nejde ihned s ním a spolu s ním nezvěstuje, toho cesta života vede pryč z Ježíšova vlivu a Božího království a uvádí ho do oblasti, z které jej chtěl Ježíš vyvést. Je to oblast, ve které jsou lidé mrtví pro své hříchy a přestoupení. Ty jsi dnes volán do společenství Toho, který je život, který přináší Boží vládu. Rozhodni se nyní: Staň se následovníkem Ježíše Krista a Jeho poslem!

TŘETÍ SETKÁNÍ

Ohlízení se do minulosti nás činí neschopnými být oráči v Božím království.

Třetí muž asi sledoval dvě první setkání. Může říct: „Nemluvím tak nadneseně jako první. Já tě chci následovat tak, jak si to přeješ. A také nechci čekat tak dlouho, až můj otec zemře a bude pohřben.“ Avšak on také říká: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Tento úmysl působí jako ještě větší brzda, než

tomu bylo u druhého muže. Něco jiného má přednost před závazným následováním. Čas následování přijde až po čase rozloučení. Rodina má přednost před Pánem Ježíšem. Ježíš mu vysvětluje: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“ Je-li následování druhorádé, nemůže se podařit. Takový následovník je v podstatě nezpůsobilý. Dříve sedláči, kteří obdělávali pole pluhem s koněm, zaměřovali svůj pohled stále dopředu. Ohlízení se zpět by je nejen zdržovalo, ale doslova by mnoho pokazilo. Ježíš vidí toto nebezpečí následování, a proto vyzývá k uvažování: „Když přiložíš svou ruku k pluhu, zaměř svůj pohled a krok vpřed.“ Ohlízení se do minulosti, každé zamilování se do sebe pro dosavadní výsledky a výkony tě činí neschopným

být oráčem v Božím království. Je potřebí rozvázat všechny vazby, které nás zdržují od jednoznačného přímého následování.

Kdo se ohlíží zpět se zalíbením, tomu se může stát, že ho starý život odtáhne od Ježíše.

Apoštol Pavel si jednou stěžoval na svého dobrého spolupracovníka: „Démás si zamiloval svět.“ Démás kdysi přiložil svou ruku k pluhu v Božím království. Pak se ale ohlédl zpět do světa, z kterého jej Ježíš vypadal. Přitažlivá moc starého života na něj nyní působila tak silně, že spojení s Ježíšem se přetrhlo. Jiní ztrnuli v pohledu zpět podobně jako Lotova žena, a jsou proto nepoužitelní v Božím díle.

Pojďme za Ježíšem s pohledem upřeným vpřed!

Kdo chce následovat Ježíše, musí za sebou nechat minulost hříšnou i požehnanou a mít svůj pohled stále upřený na vůdce a dokonavatele víry: Příkladem je nám apoštol Pavel: „Zapomínejte na to, co je za mnou, upřen cílevědomě k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli....“ (F 3,13). Ten, kdo cílevědomě a s orientací na budoucnost žije, prosí s autorem jedné písničky našeho zpěváku: „Jezu, rač ty sám cestu razit nám! Tam, kde tvoje šlépěje svatá, tam i moje duše chvátá...“ Tak může být následovník Ježíše Krista způsobilým oráčem v Božím království.

Z Wort und Werk
Upravila: E. Titěrová

Milosť vzájomného odpustenia a zmierenia

Ján Szöllős

Určite má každý z nás skúsenosť, ako veľmi ľahko a rýchlo dokážeme niečo pokaziť a ako ľahko a pomaly sa to potom napráva. Zvlášť to platí o našich medziľudských vzťahoch, ktoré dokážeme veľmi ľahko narušiť ako jednotlivci aj ako spoločenstvá.

Ani Božie kráľovstvo a cirkev na tejto zemi nie je ušetrená rozličných sporov a rozdelení spôsobených nášim hriechom, neláskou a pýchou. My v Bratislave v zbere na Palisádach sme pred devätnásťimi rokmi prešli podobnou bolestnou skúsenosťou, keď sa pôvodný zbor rozdelil. Rozdelenie zboru bolo sprevádzané mnohými neláskavými obvineniami, vyhláseniami a spormi a urobili sme pri tom mnoho hriechov.

Hoci postupom času sa vzťahy medzi bratmi a sestrami v pôvodnom zbere Palisády a v novom zbere Viera normalizovali a postupne sme sa začali opäť stretávať a aj spolupracovať na Božom diele, predsa sme vnímali, že je potrebné urobiť ešte jeden krok, že nestačí len individuálne pokánie v súkromí, hoci to je nevyhnutné a základné. Vnímali sme, že nakolko naše rozdelenie bolo verejné a aj sme pri ňom napísali rôzne vyhlásenia, musí byť aj naše pokánie a vzájomné odpustenie a zmierenie verejné.

Z Božej milosti sme toto mohli uskutočniť na spoločnom zhromaž-

dení oboch zborov dňa 27. júna. Už atmosféra pred bohoslužbami bola povzbudzujúca, keď mnohí bratia a sestry, ktorí sa dlhšie nevideli, sa radosne pozdravovali.

Spoločné chvály nás uviedli pred Božiu tvár a vytvorili priestor pre svedectvá a vyznania viacerých bratov a sestier o tom, ako prežívali obdobie delenia a čo sa aj cez túto skúšku naučili v živote viery. Uvedomovali sme si, ako každý z nás potrebuje Božie odpustenie a milosť a ako sa Pán zmiloval a udržal vo svojej milosti oba naše zby a napriek tomu, že sme zlyhali a zhrešili. On naplnil svoje zaslúbenie a obrátil aj našu slabosť a zlyhanie na dobré.

Božím Slovom spolu slúžili kazatelia oboch zborov, bratia Michal Kevícký a Ján Szöllős. Na základe textu 2M 33, 12 – 34, 9 sa v spoločnej kázni zamerali na Božiu slávu a jej hľadanie v poznaniu Božieho srdca (Božieho charakteru), vo vedomí možného Božieho súdu a aj milosti, ktorá sa

nám dostáva v pokáni a odpustenej hriechov skrize obete Pána Ježiša Krista. Pravdy Božieho Slova aplikovali na konkrétné situácie z obdobia delenia zboru. Mocne sme prežívali Božiu prítomnosť, výzvu k pokániu, ale aj milosť odpustenia, ktoré sme mohli prijať od Pána a vzájomne si aj darovať.

Vyjadrením vzájomného odpustenia bolo aj spoločné vyhlásenie, ktoré ako naše spoločné vyznanie prečítal kazateľ zboru Viera brat Tomáš Kriška. Na záver sa jeden člen staršovstva z každého zboru modlil modlitbu žehnania pre druhý zbor.

Sme vďační Bohu, že sme mohli uskutočniť tento krok zmierenia a odpustenia, a uvedomujeme si, že sme to dokázali urobiť jedine v Jeho sile a z Jeho milosti. Sme vďační Bohu, že On prejavil svoju milosť obom zborom aj počas uplynulých rokov, a veríme, že aj tento krok, ktorý sme urobili v poslušnosti Božej vôle, neboli formalitou, ale uvoľnil putá minulosti, odstránil prekážky, ktoré sme svojím hriechom postavili do cesty Božiemu požehnaniu, a umožní obom zborom, aby ďalej spolupracovali na Božom diele.

Vyhľásenie Cirkevného zboru Bratskej jednoty baptistov Bratislava-Palisády a Cirkevného zboru Bratskej jednoty baptistov Bratislava-Viera o ukončení roztržky a vzájomnom zmierení

Vedení Božou láskou, ktorá nás spája v Pánovi Ježišovi Kristovi do jednej Božej rodiny, a výzvami Božieho Slova, aby sme sa vzájomne milovali a vzájomne si odpúšťali, tak ako aj nás Kristus miloval a nám odpustil (J 13, 34; Kol 3, 13), a aby sme sa znášali navzájom v láske a usilovali sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja (Ef 4, 2 – 3), prijímame toto vyhlásenie:

V pokáni vyznávame, že naši predkovia aj my sami sme zhrešili. Svojou neláskou, duchovnou pýchou, povýšenosťou, zákonnictvom, falosnými obvineniami, ohováraním, neochočou priznať si svoje zlyhania a hriechy a napraviť ich, neochotou zmeniť veci, ktoré boli zlé, a mnohými ďalšími hriechmi, ktorých sme sa dopustili,

sme zapríčinili v rokoch 1990 – 1991 rozkol a roztržku v cirkevnom zbere Bratskej jednoty baptistov v Bratislave a jeho následné rozdelenie.

Navzájom vyznávame, že sme spôsobili pohoršenie vo vieri u viacerých kresťanov v spoločenstve a u niektorých aj odpadnutie od Pána. Prosíme Pána, aby nám všetky naše hriechy, ktoré sme vykonali pri tomto rozdelení, milostivo odpustil. Zároveň prosíme o vzájomné odpustenie a vyhlasujeme, že si odpúšťame všetky hriechy a námi spôsobené zranenia, ktoré sme si v procese delenia zboru a aj následne po rozdelení spôsobili.

Navzájom odvolávame všetky zraňujúce, neobjektívne a neláskavé tvrdenia, ktoré sme vtedy o sebe písomne či ústne vyjadrili.

Vyzývame aj všetkých členov v našich spoločenstvách, ktorí boli účastní roztržky a procesu delenia, ak majú voči niekomu horkosť alebo nevysporiadane, nedoriešené vzťahy, aby si vzájomne odpustili a usporiadali tieto vzťahy aj individuálne.

Sme vďační Bohu, že v priebehu rokov nám dal milosť, že sa vzťahy medzi našimi zbormi, ich členmi mohli normalizovať a že Pán podľa svojho zaslúbenia milostivo obrátil aj naše zlyhania a hriechy na dobré a z Jeho milosti môžu existovať obe naše spoločenstvá, vzájomne spolupracovať na Božom diele a zehnať si.

Chceme spoločne zasahovať do mesta, do ktorého nás Pán postavil, zvestou o Božej láske a evanjelom a týmto písomným vyhlásením aj verejne ukončiť roztržku medzi nami a odstrániť tak prekážky, ktoré by mohli brániť, aby Božie požehnanie spočívalo v plnosti na spoločnom diele, ktoré pri šírení Jeho kráľovstva konáme.

V Bratislave 27. 6. 2010
Členovia cirkevných zborov BJB
Bratislava-Palisády
a BJB Bratislava-Viera

Život v službe

Vtomto roku sme si pripomnuli sté výročie narodenia brata Emila Kráľa.

V zboroch Podunajské Biskupice a Palisády sa uskutočnili spomienkové zhromaždenia za účasti širokej rodiny. Na nášho otca, starého otca a prastarého otca spomíname ako na príklad odovzdanosti Bohu a dôslednej služby v cirkvi.

Emil Kráľ sa narodil 27. 7. 1910 v Dolnej Štubni vo veriacej rodine. Už ako deväťročný uveril v Pána Ježiša Krista a ako pätnásťročný bol pokrstený. Študoval na gymnáziu v Kremnici a na obchodnej akadémii v Bratislave. Tu začal pracovať medzi mládežou v Kresťanských zboroch. Neskôr počas jednoročného pobytu v Prešove sa zapojil do duchovnej práce v zbere bývalej Jednoty českobratskej. V roku 1934 sa oženil s Klárou Tomašekovou, ktorá mu bola veľkou oporou v práci. Emil Kráľ dával celé svoje srdce do práce v Kresťanských zboroch v Bratislave, a to až do roku 1940, keď činnosť Kresťanských zborov bola úradne zakázaná (bližšie infor-

mácie o tomto období si prečítajte v knihe „Niesli svetlo evanjelia“). Vtedy prešiel aj s ostatným bratstvom do nášho zboru na Vysokej ul. 27. Hoci po oslobodení sa opäť obnovila práca v Kresťanských zboroch, brat Kráľ zostal v našej Jednote, a to nielen ako laický kazateľ v bratislavskom zbere, ale aj ako pracovník celej jednoty. Stal sa členom Ústrednej rady starších BJB a od r. 1969 tajomníkom Rady BJB pre Slovensko. Po obnovení vydávania časopisu Rozsievac v r.

1969 bol jeho výkonným redaktorom a pripravoval Slová života. Pritom takmer každú nedelu, ba aj v týždni slúžil výkladom Božieho slova, či už v Bratislave, na staniciach alebo v iných zboroch. Neštudoval na teologickej fakulte, ale svojimi hlbokými biblickými i teologickými vedomosťami sa mohol smelo postaviť vedľa ktoréhokoľvek fundovaného teologa.

Práci na Božej vinici venoval celý svoj život. Takmer nikdy nemal dovolenku – vyberal si ju po čiastkach na porady Ústrednej rady starších, na službu v iných zboroch a podobne. Vlastná rodina si ho príliš neužila, zato Božia rodina v celej našej republike ho poznala, vázila si ho a milovala ho. Za to, že brat Kráľ mohol toľko v Božom diele vykonáť, patrí veľká vdaka aj jeho manželke Kláre Kráľovej, ktorá mu verne a s pochopením stála po boku a prinášala na Boží oltár nie menšiu obeť ako on.

V intenzívnej činnosti, ktorú až do odchodu na dôchodok v roku 1972 vykonával popri zamestnaní, vytrval, pokial mu Pán Boh dával len trochu

zdravia a síl, a veľmi mu bolo ľúto, keď pre slabosť tela ju musel v roku 1984 prenechať mladším.

Pán si svojho verného služobníka povolal k sebe niekoľko dní pred jeho 76. narodeninami v pondelok dňa 14. júla 1986. Rozlúčili sme sa s ním za veľkej účasti bratstva dňa 19. júla 1986.

Z jedného z posledných rukopisov
Emila Kráľa:

Žalm 71, 9 – 19

9 Neodvrhni ma v čase staroby; neopusť ma, keď zhynie moja sila.

17 Bože, ty si ma poučal od mojej mladosti a ja až doteraz ohlasujem tvoje zázračné diela.

18 Až do staroby a do rokov šedivých, Bože, neopúšťaj ma, kým nezvestujem silu Tvojho ramena všetkým pokoleniam budúcim.

19 Tvoja moc a Tvoja spravodlivosť, Bože, siahaj až po nebo, Ty si stvoril veľkolepé diela: Bože, kto sa ti vyrovňa?

Iz 46, 4: A tak až do staroby ja, ten istý, ba až do šedín ja ponesiem a vyslobodím.

Čo môžu veriaci starí ľudia očakávať a s čím počítajú?

Že Božia láska nestarne. Ako miloval svojich, miluje ich až do konca.

Rodina Králová

Radosť v Bratislave na Palisádach

V Písmе nám Pán zjavuje, že v nebi je veľká radosť, aj keď jeden hriešník sa obráti k Bohu a činí pokánie. My sme v našom zbere v Bratislave na Palisádach zažívali v máji pátnásobnú radosť, keď piati mladí ľudia z našho zboru, traja bratia (Peter Buzáš, Peter Pribula a Martin Pribula) a dve sestry (Andrea Buzášová

a Anička Plettová), ktorí vyrastali v našich rodinách, sa rozhodli odovzdať svoj život Bohu a vyznali svoju vieru v krste ponorením dňa 9. mája. Radosť je o to väčšia, že vieme, že ani pre deti vyrastajúce v našich rodinách, v prostredí zboru, nie je jednoduché sa rozhodnúť pre Pána. Naopak, niekedy to môže byť pre nich oveľa ľahšie, napokol musia prekonáť tendenciu k formalizmu, musia sa uistíť, že je to ich vlastné, dobrovoľné rozhodnutie, a nie zvyk alebo pranie rodičov.

Vo svojich svedectvách hovorili krstenici o svojej ceste k Bohu a o rozhodnutí vydať svoje životy Pánovi. Po krste sa ku krstencom aj k zhromaždeným bratom a sestrám na text z 1Pt 1, 3 – 11 prihovoril kazateľ zboru Ján Szóllós. Vo svojom príhovore zdôraznil, že krst je len začiatkom procesu rastu do podoby Kristovej. Záchrana, spasenie získavame jedine z Bozej milosti, ale na svoj duchovný rast musíme vynaložiť všetko úsilie a pridávať ku vieri, ktorá je základom, ďalšie vlastnosti Kristovho charakteru.

Sme veľmi vďační miloslavov-

skému zboru, že nám poskytol svoju modlitebnu, aby sme tam mohli krst uskutočniť, a že sa aj pripojili k našej slávnosti a mohli sme sa spoločne radovať. Radostné spoločenstvo pokračovalo aj v spoločných rozhovoroch pri občerstvení, ktoré pripravili naše sestry.

-js-

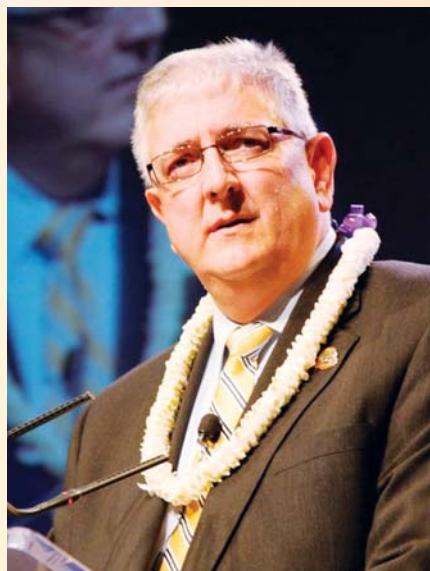
Nový predseda Svetovej baptistickej aliancie na obdobie rokov 2010 – 2015

John Upton, výkonný riaditeľ Generálnej asociácie baptistov Virgínie a zároveň Virgínskej misijnej rady baptistov z USA, bol v priebehu 20. svetového kongresu baptistov, ktorý sa konal v dňoch 27. 7. – 1. 8. 2010 v Honoluulu na Havaji, zvolený za predsedu Svetovej baptistickej aliancie (SBA). Upton nahradil doterajšieho predsedu Davida Coffeyho, bývalého generálneho tajomníka Jednoty baptistov vo Veľkej Británii, a slúžiť bude v období rokov 2010 – 2015.

Nový predseda svetovej baptistickej organizácie sa doteraz zapájal do práce Generálneho výboru SBA, ale aj Výkonného výboru SBA. Bol tiež členom komisie Svetovej baptistickej pomoci, Komisie kresťanskej etiky a Výkonného výboru Severoamerického baptistickej spoločenstva, ktoré je jedným zo šiestich regionálnych spoločenstiev SBA. Posledných päť rokov bol vedúcim Kongresového programového výboru, kde zohral významnú úlohu pri plánovaní Svetového baptistickej kongresu v Honoluulu. Generálny tajomník SBA Neville Calam tiež bezvýhradne podporil volbu Uptona do funkcie. Pri tejto príležitosti povedal: „Sám Boh pripravil Johna pre túto úlohu. Virgínskych baptistov viedol od roku 2001, teda

v období, keď boli virgínski baptisti v popredí kresťanského svedectva a misie. Nemám pochybnosti o tom, že je veľmi vhodným človekom pre naplnenie úloh predsedu SBA. Kým bol zvolený do svojich virgínskych funkcií, od roku 1995 bol vedúcim predstaviteľom Mobilizačnej skupiny Baptistickej misijnej rady Virgínie. (Poznámka: Práve z tohto obdobia si ho na Slovensku pamäタame ako nadšeného pracovníka v „Partnerstve medzi slovenskými a virgínskymi baptistami“ a pri ukončení päťročného partnerstva navštívil Slovensko.) Pred rokom 1995 bol v rokoch 1984 – 1986 a 1991 – 1995 kazateľom baptistickej zboru Urbana. V rokoch 1986 – 1991 boli spolu s manželkou misionármi Medzinárodnej misijnej rady Južnej baptistickej konvencie na Taiwane.

Nový predseda študoval na Averett College (v súčasnosti „Averett University“) v Danville; na Teologickom seminári Južnej baptistickej konvencie v Louisville v Kentucky a na Taiwanskom jazykovom inšti-

túte. Doktorát získal na Medzinárodnom baptistickej teologickom seminári v Kerale, v Indii.

V sobotu 31. júla 2010 boli tiež zvolení dvanásť podpredsedovia Svetovej baptistickej aliancie: Daniel Carro z Argentíny (v súčasnosti USA), Joel Sierra z Mexika, Regina Claas z Nemecka, Nabil Costa z Libanonu, Harry Gardner z Kanady, William Epps z USA, Olu Menjay z Libérie, Paul Msiza z Juhoafrickej republiky, Victor Samuel Gonzalez z Kuby, Burchell Taylor z Jamajky, John Kok z Malajzie a Ross Clifford z Austrálie. Argentínčan Daniel Carro, ktorý v súčasnosti žije a vyučuje v USA (Leland Center for Theological Studies Falls Church, VA), bude prvým podpredsedom.

Eron Henry
preložil a poznamku doplnil
Pavel Kopčok

Jak být dobrým rodičem

- Jak rozpoznávat, vytváret a měnit návyky svých dětí?
- Jak používat čtyři užitečné principy komunikace?
- Jak si osvojit efektivní metody moudrého učednictví?
- Jak překonávat vlastní hněv a podrážděnost?
- Jak si poradit se šedými oblastmi života?

Výchova znamená víc, než jen odvézt děti do školy a přivézt je zpátky nebo usmířovat sourozenecké hádky. Věřící rodiče jsou povoláni, aby se stali aktivními nástroji v Boží ruce a věrně vychovávali své děti podle biblických zásad. A prvním krokem k úspěchu je prozkoumat své vlastní srdce, upřímně zhodnotit svůj závazek vůči Kristu, své manželce či manželovi a své rodině.

Autor: kolektiv autorů

z Grace Community Church

Původní název: Parenting For Life

Rok vydání: 2010

Počet stran: 146/124 (formát A4)

Cena: 259/239 Kč

Vydavatelství Didasko

Objednávky posílejte na:
rozsievac@baptist.sk.

Příručky můžete získat s 10% slevou (při objednávce 5 a více kusů činí sleva 25%)

Aktuální informace o pomoci VV BJB postiženým povodněmi v severních Čechách

Po prvotních informacích získaných telefonicky z našich sborů v severních Čechách řešil pomoc výkonného výboru na místech postižených povodní br. Luděk Šíp. Spolu s kazateli Karlem Kučem, Janem Katuštákem a Milošem Matysem navštívili postižené rodiny členů a přítel cvikovského sboru v Lindavě a ve Cvíkově, také vyplavené domy v Brništi a ve Velkém Grunově. Mnoho lidí přišlo o veškerý nábytek a vybavení domácností. Bylo nutné vytrhat podlahy, někde zbořit stěny, zachránit nebo zlikvidovat poničený nábytek a spotřebiče. Setkávali jsme se s beznadějí, strachem z budoucnosti, ale i s nadějí a vírou. Pomoc přinášíme zejména tam, kde ji neposkytují orgány státní správy nebo jiné organizace.

Jako nejdůležitější se ukázala potřeba vysoušečů. Jenom v samotném Brništi chybělo na 50 vysoušečů. Proto ještě tentýž den byly zakoupeny 4 vysoušeče a objednáno 11 dalších s dodáním následující den. Všechny dodané vysoušeče jsou již zapůjčeny a plní svou úlohu. Rodinám členů a přítel cvikovského sboru jsme se rozhodli pomoci finančním darem, který pomůže s nejdůležitějšími pracemi na obnově domů. Postižení bydlí v obcích Lindava a Cvíkov.

V Brništi jsme se rozhodli poskytovat finanční pomoc prostřednictvím sboru. VV převedl na sbor finanční částku 150.000,-Kč jako dar určený na pomoc postiženým povodní.

Na místě jsme dohodli způsob pomoci a určení zejména pro rodiny, které se nacházejí v prokazatelné hmotné nouzi. Poskytovat těmto li-

dem budeme materiální pomoc, zejména stavební materiál a vybavení domácnosti jako jsou elektrospotřebiče nebo posteče apod. Na tomto projektu bude VV nadále spolupracovat.

Pomoc vyplacená k 12. 8. 2010 je tvořena:

80 000,-Kč finanční dary nejvíce postiženým členům a přítelům sboru ve Cvíkově,

92 000,-Kč nákup 15ks vysoušečů,

150 000,-Kč dar poskytnutý sboru v Brništi na materiální pomoc vybraným obyvatelům Brnišť.

Celkem 322 000,-Kč.

Pomoc byla uvolněna z krizového fondu.

Z prostředků krizového fondu nehradíme žádné vedlejší výdaje, jako je cestovné apod. Případné nutné vedlejší výdaje jsou hrazeny z rozpočtu Kanceláře VV. Situaci neuštále vyhodnocujeme a ukáže-li se nutná další pomoc, jsme připraveni ji dle možností poskytnout.

Na webových stránkách budeme postupně uveřejňovat další informace a fotografie. Sborům pak bude poskytnuto celkové vyúčtování finanční pomoci a vyhlášené sbírky na pomoc postiženým povodněmi.

Víme, že všechny sbory BJB, které jsou v blízkosti povodní postižených území se podílejí na praktické pomoci lidem. Modleme se tedy nejen za postižené povodní, ale i za ty, kteří jim pomáhají.

Děkujeme všem za aktivní pomoc i každý finanční dar ve vyhlášené sbírce.

**Za výkonný výbor
Luděk Šíp**

Podporte Rozsievač

S potešením môžeme skonštatovať, že od zmeny ceny Rozsievača v roku 2009 máme vyrovnaný rozpočet. Z rokov 2006, 2007 a 2008 nám však ostaťa kumulovaná strata vo výške 4300 EUR. Kedže nechceme dvíhať cenu Rozsievača, prosíme vás o pomoc prostredníctvom jednorazových darov, ktoré nám pomôžu vykriť vzniknutý deficit. Ak by ste chceli v zboroch organizovať na tento účel mimoriadne zbierky, radi váš zbor prídeeme podľa našich možností navštíviť aj s výstavkou „Rozsievač včera a dnes“ a osobne prezentovať ciele Rozsievača pre najbližšie obdobie.

Dakujeme - Redakcia

85... k cíli běžím Dobroslav Stehlík

Takové bylo logo 85. výročí založení a trvání vikýřovického sboru BJB.

Je vyňato z Fp 3, 12 ve znění Bible kralické. Bible kralická byla základní knihou, která pomáhala českým pobělohorským exulantům udržet životní víru v Ježíše Krista, svobodu svědomí i český jazyk. Byla slabikářem pro děti i aktuálním Božím slovem po celý život pro ty, kteří z nouze o spasení opouštěli s nasazením života rodnou vlast a při tom po staletí zachovávali touhu se do vlasti vrátit.

Po vzniku Československa v roce 1918 naděje potomků českých pobělohorských exulantů na návrat do vlasti ožily. Velkou pomoc v tom sehrála Kostnická jednota v čele s evangelickým farářem Bohumilem Radechovským, který pocházel z Čech, ale od roku 1909 do roku 1919 byl farářem českého evangelického reformovaného sboru v Zelově v Polsku. Mladé Československo však přijalo údajně jen 128 rodin. Mezi nimi byli i baptisté, kteří dostali možnost se usídlit v Suchdole nad Odrou, Zábřehu na Moravě a ve Vikýřovicích.

Mnozí z těch, kteří se přistěhovali 11. dubna 1925 do Vikýřovic, se dříve ani neznali. Vždyť pocházeli z dnešního Polska – z Lodže, Wole, Zelova i z několika set km vzdálené Volyně (dnešní Ukrajina) – z Českého Háje, Mirotína, Novostavců, Michalovky atd. Vagony s živým i mrtvým inventářem z Volyně i ze Zelova byly ještě v Polsku spojeny do jednohoho transportu, který na Velký pátek 10.4.1925 překročil polsko – československé hranice u Petrovic u Karviné. Byly v něm většinou rodiny baptistů, z toho 45 bylo dospělých členů několika baptistických sborů. Transport dorazil na šumperské nákladní nádraží kolem poledne v sobotu 11. dubna 1925. Bylo nutno se postarat o vyložení vagonů, o sebe i o dobytek, a to v zcela cizím místě. Velkou pomocí jim bylo pět českých rodin, které se do Vikýřovic přistěhovaly již na podzim roku 1924 (nebyli to jen baptisté) a Markovi ze Zábřeha (baptisté), kteří byli v Zábřehu od roku 1923.

Druhý den byla velikonoční neděle. Zvláštní. Navzdory všem starostem a okolnostem bylo v neděli odpoledne první, poněkud provizorní shromáždění, a to na sýpce přiděleného statku. Následující den - v pondělí velikonoční, bylo již další shromáždění, při němž již společně zpíval spojený čtyřhlásy pěvecký sbor. Vše se koná-

lo v české škole v Rapotíně, asi 1 km od současné vikýřovické modlitebny. V české škole v Rapotíně se konala shromáždění i nadále, ale koncem roku 1926 bylo povolení zrušeno. **Následně se shromáždění konala na sýpce br. Pavla Duška, jen asi 100 m od železniční zastávky, a to za ztížených podmínek** (přítmí, bez možnosti vytápění). Pak byla vedle sýpky upravena jedna uvolněná místo, kde do té doby provizorně bydlela jedna rodina.

Přijetí místními obyvateli bylo většinou nevlídné. Vikýřovice byly téměř německou obcí, kde bylo jen 83 Čechů. S většinou obyvatel nebylo možno se česky domluvit. Obec přistěhované Čechy za své obyvatele nepřijala; domovské právo jim poskytly 6 km vzdálené Dolní Studénky, které byly české. **Místní Češi zpočátku přistěhované přijímali přátelsky, ale byli zklamáni tím, že se přistěhovali baptisté nezúčastňovali hraní ochotnického divadla, tancovaček a dalších akcí, spojených zpravidla s pitím alkoholu v zakouřeném prostředí.** Proto se proti baptistům dokonce objevovaly hanlivé články v novinách. Ti, kteří se vrátili do vysněné, zidealizované vlasti, se cítili jako v horší cizině, než z které se přistěhovali.

O svatodušní neděli 31. května 1925 se konalo uvítací shromáždění za přítomnosti předsedy jednoty baptistů kazatele Josefa Tolara, faráře Radechovského za Kostnickou jednotu, vikáře Sedého za ČCE z Hrabové, zástupců okresu, dětí ze školy atd. Odpoledne se konala v bytě bratra Němečka schůze sboru, při které byli zvoleni pracovníci sboru, a to:

- Václav Valášek - laický pracovník a předseda sboru
- Dobroslav Jersák - diakon
- Josef Pospíšil - laický pracovník, předseda mládeže, dirigent pěveckého sboru
- Theofil Špringl - vedoucí starší učitel nedělní školy
- Karel Malý - hospodář a pokladník sboru

Tak vznikl vůbec první sbor, založený reemigranty v Československu. Takové byly první dny ve vlasti předků. Prvním kazatelem sboru se stal bratr Karel Jersák, absolvent pražského baptistického teologického semináře, který na studia nastoupil ještě před stěhováním se do Československa. Na jaře 1927 odešel jako kazatel do Brna a kazatelem

vikýřovického sboru se stal bratr Tomáš Macháček. Navzdory tomu, že mnozí neměli kde rádně bydlet, dokončovali rozestavěná obydlí nebo si stavěli své domy a byli zadluženi, od jara do podzimu 1928 byla postavena také modlitebna s bytem pro kazatele. Slavnostně byla posvěcena a otevřena 11.11.1928.

Bratr kazatel Tomáš Macháček věrně sloužil sboru od roku 1927 do roku 1937, kdy z vážných zdravotních důvodů musel službu kazatele opustit. Po něm se stal novým kazatelem čerstvý absolvent pražského baptistického semináře, pocházející z vikýřovického sboru, bratr Theofil Malý. Společně s manželkou Věrou se ujali práce. **Ale to se již blížila 2. světová válka.**

Po Mnichovu se sbor ocitl v Sudetech. Činnost sboru pokračovala poměrně nerušeně do roku 1941. Pak většina českých rodin byla z Vikýřovic v Sudetech vyvzetá. Na místě museli zanechat prakticky veškerý majetek. Hlavním útočištěm se stalo Vysoké Mýto a jeho okolí, ale jiní byli roztroušeni na dalších místech Protektorátu. Zejména vysokomýtský kazatel bratr Jan Mikulenčák pomohl řadě rodin nalézt ubytování a práci. Někteří byli ubytováni i ve vysokomýtské modlitebně. Poslední – jako kapitán – byl v létě 1942 vypovězen br. kazatel Theofil Malý. S manželkou se nastěhovali do Bělé pod Bezdězem a ujali se tam duchovní práce. Ne však nadlouho. **V lednu 1943 byl kazatel Malý zatčen gestapem a deportován do koncentračního tábora v Osvětimi, kde zahynul 5.4.1943. Vikýřovická modlitebna byla konfiskována a upravena na německou továrnu.**

Nastal konec války. Vikýřovičtí se postupně vracejí do svých domovů. K prvnímu shromáždění, které se konalo 10.6.1945, se sešlo jen několik osob, ale 8.7.1945 to bylo již 76 osob. Bratr kazatel Theofil Malý sboru chyběl. Velkou pomocí bylo to, že se do Vikýřovic vrátili Macháčkové a bratr kazatel Macháček po několika dřívějších úspěšných operacích se

ještě na několik měsíců zapojil do služby. Do sboru se začali stěhovat další potomci exulantů z Polska a Volyně. Mezi nimi i kazatel Vilém Pospíšil s rodinou. Ten byl začátkem roku 1946 zvolen za kazatele. **Uvěřila řada nových lidí. Konaly se početné křty a sbor se rozrůstal.** Do jeho života však bolestivě zasáhlo zatčení kazatele Viléma Pospíšila v únoru 1955. V těžkém vězení, převážně ve Valdicích, strávil přes 3 roky.

Sbor byl nucen zůstat bez kazatele až do roku 1969, kdy byl obnoven státní souhlas ke

službě kazateli Vilému Pospíšilovi, který již byl v duchodovém věku.

Není možné zde uvést celou pochutnou historii vikyřovického sboru. Z Boží milosti si směl tento sbor ve dnech 28.–30.5.2010 připomenout 85 let svého trvání. V pátek odpoledne a v sobotu dopoledne byly Dny otevřených dveří, kdy se spoluobčané, hosté i domácí mohli seznámit s historií sboru pomocí výstavky více než 300 fotografií od roku 1921 (ještě v cizině) až do současnosti, s některými písemnostmi a dalšími materiály. Sobotní odpoledne bylo zaměřeno zejména na mapování všech událos-

tí od historických kořenů až po současnost, v sobotu večer nám sloužili Božím slovem a vzpomínkami žijící bývalí kazatelé sboru Jan Vychopeň a Jan Obdržálek, svými vzpomínkami se připojili bratři Juraj Hovorka, Vít. Moravec, kaz. Šperl, kaz. Jan Pospíšil a Pavel Jelínek. Za Armádu spásy sbor pozdravil br. M. Coufal, za šumperský sbor BJB br. Haken. Nedělní shromázdění mělo ráz zejména bohoslužebný, i když ani v sobotních shromázděních nechybělo Boží slovo, krátká kázání, modlitby díků i proseb. Ve všech shromázděních pak zněla řada písni jak „bývalé mládeže“ (ve věku od padesáti letých

výše), ke kterým se připojili i další v sále, tak i pěveckého sboru, mládeže, skupiny dívek i písni společných. Zazněla k Boží slávě i trumpetá bratra kazatele Nicolae Licy.

Nedělní kázání místního kazatele Licy i bratra předsedy Milana Kerena vycházelo z celého motta výročí: „**Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš**“ (Fp 3,12).

Zmocnil se nás již Ježíš Kristus? Jedině takto můžeme běžet k tomu nejlepšímu cíli. Běžme spolu, aby chom ho dosáhl.

Si blízko

Pane, prichádzaš ticho
ako večerný vánok.
Zaševelíš lístím v konároch starého
brestu
a tichá piešeň
úžasnou silou uchváti moje vnútro
a nesie ma na svojich krídlach
vysoko, vysoko
ponad čiernu zem,
zelené polia,
modré diaľavy,
do výšky
bližšie k Tebe, Pane môj.
Si blízko
všade okolo,
len sa treba stísiť
a načúvať.
V tichom šumení lesa,
radostnom zurčaní potokov,
v mohutnej sile mrakov,
na prašnej ceste,
ale aj v diaľke horizontu si, Pane, Ty.
Vďaka Ti, že si všadeprítomný.

Miloš Kondač

Za fotografie
publikované v tomto čísle pekne dăkujeme.
Ich autormi sú: R. Bohuslav,
J. Hrvnáková, L. Kešjar, V. Malý,
www.christianphotos.net,
BigPhoto a archív redakcie.

